

Barış Demokrasi Dayanışma

Sloganlaşmış bu ifadenin Türkiye'nin siyaset gündeminde bu denli bir arada oluşu yeni bir olgudur. Bunun anlamı üç alanda da bir arada sorunların keskinleşmesidir.

Durumun böyle olması partimizin önüne üç cephede savaşımı bir arada ve biri birine bağlı olarak yükseltme görevi koyuyor. Bunun böyle olması da olağanüstü bir duruma işaret etmiyor. Sonuç itibarıyla bu üç alan da Sosyalizm mücadelesinin öğeleridir.

Türkiye'nin, Kürdistan'da ve Ortadoğu'da yürüttüğü azgın savaş politikaları karşısında barış mücadelesini geliştirmek ve yığınlar arasında barış bilincinin yaygınlaşmasını sağlamak. Bu çalışmayı yürütürken, savaşın sebeplerini, kapitalist-emperyalist cephenin neden savaşa gereksinim duyduğunu ve savaşın ekonomik yükünün, savaşta en fazla zarar gören emekçi halkların sırtına yüklendiğinin açıklanması günceldir.

Türkiye'nin üç temel burjuva partisinin "Milli Mutabakatı" sonucunda gelişen Başkanlık Sistemi tartışmalarının ancak OHAL koşullarında mümkün olabileceğini. 7 Haziran seçimlerinde elde ettikleri yenilgi sonrası hem savaşı başlattıkları, aynı süreçte Kürdistan'daki belediyelerin görevden alınmaları, HDP'li vekillerin dokunulmazlıklarının kaldırılması, tüm barış ve demokrasi güçleri üzerinde devlet terörünün ve baskının artırıldığı yığınların bilincine çıkarılmalıdır. Buna karşı çıkarları - faşist diktatörlüğü kurumsallaştırma çabası içinde olan egemen güçlerle ve AKP-Saray iktidarı ile - çelişen en geniş güçlerin tabanda örgütlenmesini, demokratik halk meclislerini kurma görevinin bilince çıkması ve gereğinin yapılması sağlanmalıdır.

Kürt halkı ve başta Arap halkları olmak üzere Ortadoğu halkları ile ulusal ve uluslararası anlamda dayanışma fiilen mücadeleye katılarak, savaşa karşı barış, faşist diktatörlüğe karşı halkın demokrasisi istemleri temelinde yükseltilmesi gereken zaman şimdidir. Savaş ile sömürü ve sömürgeciliğin bağı, savaşa karşı demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin belirleyiciliğini halk yığınlarına anlatmak ve bilince çıkarmak için başka hangi zamanı beklememiz gerekiyor?

KADRİ EROL (Kemal Tayfun Benol) Yoldaşımızın Katledilişinin Birinci Yılında "KADRİ EROL YOLDAŞ KOMÜNİST HAMLESİ" için Görev Başına !

10 Ekim 2015 en acı günlerimizden biri. Yeri çok zor doldurulabilecek olan Merkez Komitesi üyesi yoldaşımız Kadri Erol'u ANKARA KATLIAMI'nda yitirdiğimiz gün...

Erol yoldaş "Atomize edilmeye çalışılan Türkiye Komünist Partisi'nin atomlarından biri de benim. Partimizin tekrar örgütlenmesinde görev alabildiğim için gururlu ve onurluyum, verilecek her göreve talibim" demişti. Bu kararlılığını sözü ve özü ile Gezi Direnişi'nde, Kürt halkına karşı yürütülen terör ve imha savaşına karşı Kürt halkıyla somut dayanışmada, inşaat işçileri

örgütlenmesinde şantiyelerde, Validebağı dayanışmasında, Kartal-Maltepe örgütlenmesinde, onbinlere ulaşan gazete çalışmasında, gençler ile fiili dayanışmasında ve daha birçok alanda gösterdi. Günlük yaşamının her saati onun için mücadele anlamına geliyordu. O'nun için pazarda alışveriş yaparken pazarcıya, minibüs ile seyahat ederken yanındaki yolcuya veya şoföre, her yerde her zaman komünizm propagandası yapmak olağan günlük yaşamının özüyüdü. Partimizin politikasını anlayacakları şekilde aktarıyordu, kalıcı bağlar kuruyordu.

Erol yoldaş 16 yaşından, fiziken yitirdiğimiz güne kadar nefes alıp verir gibi bir komünist olarak yaşadı ve kavga eri olarak işçi sınıfının onurlu mücadelesinde yerini aldı. Fiziken aramızdan ayrılması sınıf düşmanımızı sevindirmesin. Burjuvazi onu kanlı bir komplo sonucu onlarca yoldaş ile birlikte katletti. Erol yoldaşımızın 16 yaşında başlayan kavgasını bugün ve gelecekte sürdürmek tüm TKP'lilerin görevidir.

EROL YOLDAŞ ÖLÜMÜ İLE DAHİ KAVGAMIZA GÜÇ KATMIŞTIR sözünü mücadele içinde doğrulamak için gün görev üstlenme ve yerine getirme gündür. Burjuvazinin faşist katil köpeklerine O'nu aramızdan fiziken almakla daha büyük hata yaptıklarını göstermek için, Erol yoldaşımızın katillerinden hesap sormak için, O'nun dökülen kanını yerde bırakmamak için, gecemizi gündüzümüze katalım ve O aramızdaymışçasına cellatların üzerine yürüyelim.

Erol yoldaşın mücadelesini sürdürmek, O'nu günlük çalışmalarımız, eylemlerimiz, direnişlerimiz, kavgalarımız içinde yaşatmak ile mümkündür.

Merkez Komitemiz Erol yoldaşımızın fiziken toprağa düştüğü tarihin birinci yıl dönümü olan 10 Ekim 2016 tarihi itibarıyla, partimizin kurucuları ve ilk MK üyeleri Mustafa Suphi ve 14 yoldaşımızın katledilmelerinin 96.yıl dönümü olan 28-29 Ocak 2017 tarihine kadar KADRİ EROL YOLDAŞ KOMÜNİST HAMLESİ'ni başlatıyor. TKP MK üyemiz Deniz Yoldaş'ımızın (Mustafa Asım Hayrullahoğlu) 12 Eylül faşist diktatörlüğünün işkencehanelerinde katlediliş tarihi olan 16 Kasım 1982'nin 34.yıldönümü hamle sürecimizin ortasında yer alıyor. Erol, Deniz, Suphi ve kavgada düşen tüm yoldaşlarımızı yaşatmak için kavgayı büyütme TKP'yi işçi sınıfı ve devrimci gençlik ile bağlamak, yığın bağlarını güçlendirmek, politik

Maceraya Son Vermenin Koşulu

o İsmail Hakkı YORULMAZ

AKP-Saray Rejimi içeride ve dışarıda maceraya devam ediyor. Gidişat iyi değil. CB Erdoğan hiç bir olumsuzluk yokmuşçasına güçlü devlet adamı rolü oynuyor. Meselenin aslının öyle olmadığını gören görüyor. Görmek istemeyenler de aslında görüyor ama Erdoğan'ın bu zorlukları da aşabileceği umuduyla ona destek veriyorlar. Erdoğan kaybederse tüm "kazanımlarını" yitirecekler ve akıbetleri de hiç iyi olacağı benzemiyor. Bu sebepten dolayı AKP militanları gizli silahlanıyor. Yasadışı milis örgütlenmesi yürütülüyor. Bu örgütlenme ise devlet bütçesinden finanse ediliyor, askeri eğitimler devlet olanakları ile veriliyor. 15 Temmuz gecesi ölen AKP yanlılarının önemli bir bölümü bu aparatın kadroları idi. Onun için tümünü "görev şehidi" mertebesine yükselttiler ve maddi-manevi gereğini yerine getirdiler.

Bu ne anlama geliyor? AKP-Saray Rejimi iktidarı elinde tutmak için bugün nasıl her yolu mubah sayarak mücadele ediyorsa, yarın sonu geldiğini tespit ettiğinde silahlı direniş ile kendini savunmaya ve iktidarını korumaya çalışacak demektir. "Bana yar olmayan kimseye yar olmasın" felsefesi ile ülkenin kanlı bir iç savaş ortamına dönüştürülmesinde elleri titremeyecektir. Bu hazırlıkları göstere göstere yapmalarının en baş sebebi de, kitlelere "kaos istemiyor, huzur istiyorsanız bize boyun eğin" mesajını vermektir.

Erdoğan bu politikayı 7 Haziran seçimleri öncesi başlattı. Seçimlerde istediğini elde edemeyeceğini, barış ve demokrasi güçlerinin güçlenerek barajı aşacağını gördüğü andan itibaren düşmeye bastı. Önce masayı devirdi, bu şekilde seçim dengelerini değiştirebileceğini düşündü. Bu senaryo tutmayınca, seçimler sonrası kan dökme emri verildi ve bugünlere kadar geldik. Erdoğan, Akdoğan, Ala o süreçte "7 Haziran'da HDP'yi engelleyip Başkanlık sisteminin önünü açacak seçmen iradesini göstermezseniz ülke kaosa sürüklenir" demediler mi? Dediklerini de harfiyen uyguladılar. 5 Haziran Amed, 20 Temmuz Suruç ve 10 Ekim Ankara Katliamları ile Barış, Demokrasi, Özgürlük ve Sosyalizm Güçleri'ni sindirmeye çalıştılar.

Kürt Halkının Hendek ve Barikat Direnişinin Anlamı

Burada çok belirleyici bir konunun altını çizmek istiyoruz. Özellikle Türkiye Solu içerisinde o dönemde Kürdistan'daki direniş karşı bir tepki yaratılmaya çalışıldı. Bu tepki HDP'nin sınırlarına kadar taşındı. Kürdistan Özgürlük Hareketi o dönemde AKP-Saray Rejimi'nin aşırı tehlikeli saldırı, imha ve işgal

planlarını çözmüş ve ön görmüştü. Zaman kazanmak ve yeniden konumlanmak zorundaydı. Bu sebepten dolayı Kürdistan'da Hendek ve Barikat Direnişleri başlatıldı, halk ayaklandı, sokak savaşlarına kadar gelişen büyük çatışmalar ve kayıplar yaşandı. Bu taktik ile AKP-Saray Rejimi savaş planlarını bir yıl ertelemek zorunda kaldı. Aynı dönemde binlerce Kürt ve Türk genci gerillaya katıldı, eğitildi, yeni mevziiler hazırlandı, planlar yapıldı. Devlet bu önlemi bozmak için barış ve demokrasi hareketinin içinde çatlaklar yaratmak, Türkiye Devrimci Hareketi ile Kürt Özgürlük Hareketi arasına kama sokmak için türlü yöntemler denedi. Devletin bu planı genel anlamıyla boşa çıkarıldı ancak Türk ve Kürt halklarının devletin saldırılarına karşı ortak aktif direnişinin örülmesi de çeşitli yöntemlerle engellendi. Geçmiş bir yıllık süreci değerlendirirken bu gerçeğin muhakkak dikkate alınması ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin bu deneyden ders çıkarması gerekiyor. Kürt Özgürlük Hareketi bu dönemde göğüs göğüse çarpışarak ve şehirlerin içindeki insanlar ile yakıllık yıkılmasına rağmen teslim olmayarak direnişini çok önemli bir aşamaya yükseltti. Bu direniş kahramanca ve fedace bir direniştir. Ve devletin oyunları sonucunda Kürt halkı Türkiye Devrimci Hareketi tarafından yalnız bırakılmıştır.

Bu gerçeklik aynı zamanda Kürt Özgürlük Hareketi'nin Türkiye'deki sınıf mücadelesinde oynadığı önemli rolün de pratikte ispatıdır. Kürt Özgürlük Hareketi'ni sadece ulusal amaçlarla sınırlı, milliyetçi, şoven ve hatta emperyalizmin maşası gibi tarif etmeye çalışan sözde "sol" kûmeler, Kürt Özgürlük Hareketi'nin, Türk devletinin Ortadoğu'da imha, işgal ve yayılma planlarına karşı yürüttüğü mücadelenin anti-faşist ve anti-emperyalist karakterini en azından bu bir yıllık savaş pratiğini ve taktiklerini yaşadıkdan sonra ve Kürt halkını bu savaşta yalnız bıraktıktan sonra görmeleri gerekir. Bunu zamanında göremediler, ancak bugün de görmek istemiyorlar ve aynı nakaratlara devam ediyorsa onların iyi niyetinden şüphe etmek ve devletle olan temas noktalarını sorgulamak gerekir.

Bu bir yıl içinde Türk devleti kendi sahip çıktığı devlet sınırlarının içinde kimyasal silah, varil bombaları, yangın bombaları kullandı ve jet savaş uçakları ile "kendi" köylerini bombaladı. Bu savaş pratiği devam ediyor ama yetmiyor, halkın oylarıyla seçilmiş belediyelere kayyumlar atanıyor, TBMM'de HDP milletvekillerinin dokunulmazlıkları kaldırılıyor, onurlu aydın, sanatçı, gazeteci, hukukçu ve akademisyenler sadece Kürt halkına karşı uygulanan katliamlara karşı çıktıkları için tutsak alınıyor, TV'ler, radyolar, gazeteler yasaklanıyor, mallarına el konuyor, burjuva basını dahi yayın yasakları baskıları

ile sansürleniyor.

AKP "Sivil" Silahlı Milisler Kuruyor

Konumuza dönersek, AKP-Saray Rejimi, Kürdistan'da karşılaştığı direniş veri olarak Türkiye'nin genelinde karşılaşılabilecek direniş ve hatta ayaklanmaya karşı "sivil" silahlı milisler oluşturuyor. Bu hazırlığı irdelemek gerekir. Konunun iki yanı var. **Birincisi**; buna göre karşı örgütlenme devrimci hareketin doğal görevleri arasındadır, onun için sadece hatırlatarak geçelim, ama asıl önemlisi yani **ikincisi**; AKP-Saray Rejimi'nin bu tehlikeyi sezip bunun hazırlıklarını yapıyor olduğu gerçeğini görmemiz gereğidir. Erdoğan kendini ne kadar güçlü göstermeye çalışırsa çalışsın, bu önlemlerle zayıflıklarını ve kendini bekleyen tehlikeleri kabullendiğini tespit ediyoruz.

AKP-Saray Rejimi bu hazırlıkları nasıl sürdürüyor? **Birincisi**; Kürdistan'daki direniş bahane ediyor, halbuki masaya oturup birkaç ayda çözülecek bir sorundur bu. **ikincisi**; Rojava, Suriye'de Halep ve Irak'ta Musul'u bahane ediyor. Burada İŞİD karşıtlığı dillendiriyor ama Irak'ta PKK, Suriye'de ise PYD güçlerini hedefliyor, işgal planları yürütüyor, Güney ve Batı Kürdistan'da Kürt halkının tüm kazanımlarını ya yok ederek, ya da kendine tabi kılarak kendi nüfuz alanını yaratmak istiyor. Bu saldırgan işgalci savaş politikalarının Türkiye'nin sınır kentlerinde, Kuzey Kürdistan'da yaratacağı karşı saldırı ve misillemeleri hesaba katarak önlemini alıyor. **Üçüncüsü**; Fethullahçılar ile yürüttükleri karşılıklı mücadeleyi bahane ediyor. Özellikle 15 Temmuz sonrası bu çatışmanın gerekçe haline gelmesi güçlenmiştir ama özünde Erdoğan'ın Fethullah Cemaatini terör örgütü olarak nitelemeye başladığı 2013 yılı sonundan itibaren "teröre karşı hazırlıklar" başlamıştır. Dolayısıyla bu üç konu veri alınarak ülkenin her yanında militarist bir atmosfer oluşturuluyor ve bu gerekçelerle AKP çevresinde silahlı milis güçler inşa ediliyor. Kuşkusuz ki bu savaş bir dini savunma savaşı olarak nitelendirdikleri için kendileri açısından kutsal sayılıyor ve suç sayılmıyor.

AKP Ortadoğu Batağında Batacak

Şu kesin. Türk devleti Rojava'daki devrimi boğmak, Kuzey Suriye'yi, Kürdistan ve Halep dahil kontrol altına almak, Medya Savunma Alanlarını dağıtmak, Güney Kürdistan'da KDP ile birlikte etkin olmak, bu şekilde Musul ve Kerkük'de söz sahibi olmak, bu süreçte orada elde etmeyi umduğu güç ve moralle Kuzey Kürdistan'ında gerilla mevziilerini dağıtmak, şehirlerdeki halkın desteğini bozmak, bölgeyi tamamen kendi siyasi kontrolü altına almayı hedefliyor. Dışarıda kendi açısından kazanacağı her yeni mevzi,

Maceraya Son Vermenin Koşulu...(2. sayfadan devam)

AKP-Saray Rejimi ve Erdoğan'ı içerde güçlendireceğini ve Kuzey Kürdistan ile Türkiye'nin genelinde uzun vadede kalıcı ve söz sahibi olacağı sonucunu yaratacağı strateji olduğunu düşünüyor ve bu planı uyguluyor. Bu plan bölgede var olan devletlerin yönetimlerinin ve onların mütteliklerinin tavrını ne denli hesaba katıyor? Hiç bir hakkı olmamasına karşın bölgede başından beri savaş ocakları tutuşturan ve bugün de ateşin harını ayarlamaya müdahil olan Avrupalı ve Atlantik ötesi emperyalist merkezleri, NATO'yu ne denli ciddiye alıyor? NATO üyesi bir Türkiye, bölge konusunda diğer NATO üyeleri ve yönlendirici ülkeler ile ne derece uyumlu? Bunlar bizim değil Türk devletinin kendine sorması gereken sorular. Biz sadece bölgenin hiç de dikensiz bir gül bahçesi olmadığını Erdoğan ve havarilerinin de bildiğinden yola çıkarak böyle bir maceraya neden soyunma gereği hissettiğinin yanıtını vermeye çalışıyoruz. Bize göre Türk devleti bu bataklıktan çıkamayacak ve yeniden kendi içinde hesaplaşma başlayacak. Bu kez sadece Fethullahçılar ile AKP değil, AKP'nin yeni müttelikleri Ergenekoncu Kemalistler

de bu it dalaşının içinde olacak.

Devrimci Alternatif

Türkiye ve Kürdistan'ın barış, demokrasi, özgürlük ve sosyalizm güçleri bu mücadelede taraf olmak zorundadırlar. Ve bu güçlerin karşısında bir değil üç güç birden olacaktır. Düşman güçler aralarında dalaşırken sınıf ve halk güçlerine karşı birleşeceklerdir. Her türlü zor ve şiddete baş vuracaklardır. Bu nedenlerden dolayı söz konusu sınıf ve halk güçleri devrimci alternatifi oluşturmak ve sermayenin en gerici, en saldırgan güçlerine karşı onlarla çıkarları çelişen en geniş muhalefet güçlerini birleştirmek zorundadırlar. Bu güç bugün "Demokrasi İçin Birlik" çerçevesinde en geniş bileşimi içerebileceği ve bileşenlerin üzerinde uzlaştıkları bir demokratik kuruluşu hedefleyeceği gibi, kapitalizmin sınırları çerçevesinde gerçek çözümlere ulaşamayacağını savunan güçlerin, devrimci, sosyalist ve komünistlerin bir yandan demokrasi mücadelesine içinde ve en önünde konum alarak güç verirken, asli görevlerine yönelik mücadeleyi örmeyi,

"Devrim Cephesi" inşa etmeyi içermelidir. Bizler, ülkenin sınıfsal ve toplumsal sorunlarının, uluslar sorunu da dahil, ancak sosyalist bir Türkiye'de çözülebileceğini bilen güçleriz. Bu mücadelenin de Türkiye işçi sınıfı ve devrimci hareketi ile Kürt özgürlük hareketi güçlerinin ortak mücadelesi ile sonuç alacağını görmek, Türk ve Kürt halklarının savaş kardeşliğini yaşama geçirmek tüm Türkiyeli devrimci sınıf güçlerinin ikircimsiz almaları gereken konumdur. Kürt halkının ulusal demokratik özgürlük mücadelesini emperyalizmin güdümünde göstermek isteyen, bizlerin arasına nifak sokmak isteyen emperyalist güçlerin ve Türk devletinin politikasıdır. Bu oyunu bozmak da Türkiye'nin sınıf güçlerine ve devrimci hareketine düşüyor.

Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri, Kürt ulusal demokratik özgürlük hareketi ile birlik halinde ortak stratejiler geliştirebilir düzeye ulaştıklarında, Türk sermaye devletinin ve AKP-Saray Rejiminin maceralarına son verme olanağımız olacaktır. Kolay olmayan bu görevi başarmayı öne almalıyız. Zoru başarmak bize özgüdür.

Kadri Erol Yoldaş Komünist Hamlesi

Tüm Parti Örgütlerimize, Yönetici Organlarımıza, Parti Kolektiflerine ve Yoldaşlarımıza

1. Merkez Komitemiz 10 Ekim 2016 ile 29 Ocak 2017 tarihleri arasındaki süreci Kadri Erol Yoldaş Komünist Hamlesi olarak ilan etti. 1982 yılında siyasi polislerin işkencehanelerinde direnenek can veren Deniz Yoldaş'ın katledildiği günün 34.yıl dönümü olan 16 Kasım 2016 günlemesi de bu sürecin ortasında yer alıyor.

2. Bu hamle yarışmalarla, türlü etkinlikler ile değil, etkin, yaratıcı ve ilkeli bir parti yaşamının geliştirilmesi açısından hedefler ile yürütülecektir. Temel amaç, ulaşılan niteliksel düzeyin daha da geliştirilmesi ve nicel güce dönüştürülmesidir.

3. Program-tüzük taslaklarını bu süreçte temel örgütlerimiz ve yoldaşlarımız içinde tartışmak, bu yolla parti örgütleri içindeki ideolojik, politik eksiklerimizi gidermek, parti yapısını güçlendirmek öncelikli hedefimiz olacaktır.

4. Parti yapısını güçlendirmek, örgütsel anlamda her temel örgütte ve birimde önümüze koyduğumuz ve koyacağımız hedefleri gözden geçirmek, bu hedeflere uygun görev dağılımı, görev tarifi ve göreve yönelik eğitimleri yaşama

geçirmek ve koyulan hedeflere yönelik sonuç alıcı çalışmalar geliştirmeyi içermektedir.

5. İdeolojik-politik alanda gereksinime göre parti eğitimlerinin farklı bölümlerini uygulamak, yine program-tüzük tartışmasında ortaya çıkacak soruların tartışılmasını Marksist-Leninist temel eserler doğrultusunda gereçelendirmek bu sürecin diğer bir özelliği olacak ve ideolojik alanda silahlanmamızı geliştirecektir.

6. Partinin her kademedeki yönetici organları bu sürecin planlanması, uygulanması ve denetiminde görevlerini yerine getirirken, daha güçlü bir TKP, daha genç bir TKP, fabrikalarda, üretim ve çalışma birimlerinde, işçi semtlerinde daha fazla kök salmış bir TKP, bütün bunların sonucu olarak da politikaya daha fazla müdahil olan bir TKP hedefine ulaşmak için bu hamle sürecini kendi çalışmaları açısından değerlendireceklerdir.

7. Bu süreç aynı zamanda örgütsel görevlerdeki eksik ve hatalarımızın tespiti, onların giderilmesi, temel örgüt ve yönetim organlarının güçlendirilmesi için değerlendirilecektir.

8. Yoldaşlık ilişkilerinin pekiştirildiği, kişiler temelinde değil, üstlenilen

görevlerde ortaya çıkarılan sonuçlar temelinde değerlendirmelerin esas alındığı, eleştiri, özeleştiri ve disiplin mekanizmasının işletilmesinin geliştiği bir süreç olacaktır.

9. Özet olarak; Program ve Tüzük taslağının tartışılması temelinde, Marksizm-Leninizm'in ilkeleri ışığında yürütülecek bu komünist hamle, parti yaşamının daha üst bir niteliğe yükselmesini sağlayacaktır. Bu hamle, yürütülecek düşünsel faaliyetin pratik ile bağını, partinin işçi ve emekçi yığınları içinde, gençler arasında, örgütlülüğünün güçlenmesi sonucunu doğurmalıdır. Amaç bu hedefi gerçekleştirmek olacaktır.

10. Kadri Erol yoldaşımızın anısını mücadele içinde yaşatmak ve onun adıyla partimizi güçlendirme hamlesi gerçekleştirmek, Mustafa Suphilerin, Bilen yoldaşın, Deniz yoldaşın ve kavgada düşen binlerce savaşkan kadromuzun uğruna can verdikleri partimizi ve sosyalizm mücadelemizi yükseltmek, onlara layık olmak ve onlara verdiğimiz sözü yerine getirmemizin yeni bir adımı demek olacaktır.

TKP MK Sekreterliği
10 Ekim 2016

Nasıl Bir TKP?

KADRI EROL YOLDAŞ KOMÜNİST HAMLESİ..

(1. sayfadan devam)

o Mehmet KADIRGA

İşçi sınıfının politik örgütü olarak TKP ülkemizde sınıf savaşımının burjuvazi karşısında temel ögesidir. İki sınıf çarpışıyor. Burjuvazi ve proletarya. Burjuvazinin birden fazla partisi var. Devlet sermayenin, yani burjuvazinin devleti. Bu devleti yıkıp yerine proletaryanın devletini kurma mücadelesi ciddi bir amaçtır. İşçi sınıfının biricik politik örgütü de ona göre yapılması gereken bir partidir. Yapılanmayı da doğru gerçekleştirmek için teorik, ideolojik ve politik temeli belirleyicidir.

Sonuç almayı hedefleyen sınıf savaşımı birden fazla alanda mücadeleyi gerekli kılar. Karşımızda bir devlet ve onun güvenlik aygıtları, polisi, istihbaratı, sivil paramiliter güçleri var. Ordusu var. Devletin baskı fonksiyonu sermayenin egemenliğini sürdürmeyi garanti altına almak içindir. Son tahlilde bu aparatı yığınların ayaklanması tuzla buz eder. Ama bu sürecin hazırlığı uzun vadeli, ciddi ve stratejik hazırlıklar gerektirir. Bu da parti aparatının görevidir.

Devletin diğer yanda onyıllardır oluşturduğu ve yığınları etkileyip yönlendirmek için geliştirdiği bir eğitim ve kültür sistemi var. Bu alan ideolojik alandır. Din ve milliyetçilik faktörleri bu kültürün ana eksenini oluşturuyor. İşçi sınıfını, emekçi halk yığınlarını kendi sorunları ve deneyleri temelinde yürütülecek günlük mücadeleler ile sermayenin bu ideolojik etkisinden özgürleştirmek ve kendi sınıf çıkarları için mücadeleye yönelmesinin sağlanması gerekiyor.

Bugün TKP'nin legal siyaset sahnesinde mücadelesinden söz ederken partinin ideolojik, politik ve örgütsel yığın çalışmasını kastediyoruz. Yığınları örgütleyecek ve ayaklanmaya yöneltecek olan bu alandır. Sınıf ve gençlik içinde örgütlenmek, kök salmak, fabrikalara üretim merkezlerine hakim olmak, işçi semtlerinde sınıf ile halk ile bütünleşmek, üretim alanlarında işçi komiteleri, semtlerde halk meclisleri kurmak, aydınlar, sanatçılar, akademisyenlerin sınıf mücadelesine doğrudan katkılarını artırmak, ajitasyon, propaganda yöntemlerini en geniş yığınlara ulaştıracak ve onların sahip çıkacakları düzeye yükseltmek. Parlamento mücadelesine, yerel yönetimlere doğrudan etkiyi artıracak faaliyetleri mükemmelleştirmek. Sendikal alanda kalıcı mevzileri çoğaltmak, sendikaların sevk ve idaresine sınıf mücadelesinin damgasını vurmak. Bağlaşıklık, eylem ve güç birliği faaliyetlerini geliştirip Devrim Cephesi'nin oluşumuna belirleyici katkı sağlamak. Tüm bunlar, sınıf nezdinde yasallığı olan, niteliği ile özgür olan TKP'nin, günlük siyasi arenada da yasal faaliyetine

gereksinimin köşe taşlarıdır.

Bu görevleri yerine getirmeyecek ve yasallık oynayacak, sadece adı ile yasal olacak ama sınıf mücadelesine önderlik görevini yerine getiremeyecek bir yasal TKP'ye kimsenin ihtiyacı yoktur. TKP'li olma savında olan, partimizin 1920'den itibaren tüm deneylerine sahip çıkan, başarı, yenilgi ve hatalardan ders çıkaran, bugün Marksizm-Leninizm ilkelerine ve Leninci Parti geleneğine ikircimsiz, amasız, fakatsız sahip çıkan, günün görevlerini fedakarca, yiğitçe yaşama geçirmeye, yani savaşıma hazır tüm kadroların, özgür ve yasal bir mücadelede yer alması gerekmektedir. Bu nedenle yasada TKP meselesi, kapalı kapılar ardında, bürokratik yöntemlerle, noter mantığı ile çözülecek bir sorun değil, savaş anlayışı sorunudur. Komünistleri burjuvazinin kanunları değil kendi ilke ve tüzükleri ile 96 yıllık savaş tarihi ve ödedikleri bedeller bağlar.

OHAL koşullarında, faşizmin adım adım kurumsallaştırılmaya çalışıldığı, işçi sınıfının ve emekçi halkların önümüzdeki dönemde çok derin ekonomik sorunlar ile karşılaşacakları, ülkemizin gericiğin karanlığına gömülme istendiği, Kürdistan'ın ve Ortadoğu'nun kan gölüne döndürüldüğü bir dönemde, TKP kadroları bu gelişmelere daha etkin müdahale etmek için adım atacaklardır. Değilse, bu koşullarda ülke ve bölge sorunlarını bir kenara itip buğulu camların ardında kendi içlerine kapanıp oyalanmayacaklardır. Burjuvazi tam da bunu istiyor olabilir. Bu sefer kararı Sabih Kanadoğlu ve onun bağlı olduğu aparatlar değil, TKP kadroları verecektir. Kusura bakmasınlar ama bu sefer devletin istediği mümkün olmayacaktır.

Yasal TKP'nin kayyumu en kısa sürede tüm taraflarla ortak bir toplantı düzenlemeli, tek bir kongre kararı almayı gündeme almalı, 2014'de ayrıışan kadrolar temelinde, ancak bugünkü üye yapıları baz alınarak ve 2001 yılında TKP adı alınırken bu senaryonun dışında bırakılmaya çalışılan yasaklı TKP yapısı ve kadrolarının da katılımıyla tek, ortak bir kongre yapılarak TKP'nin bundan sonraki bileşimi, yönetimi, program ve politikası belirlenmelidir. Okuyan ve okumayan bunu böyle not alsın, sonra tatsızlık yaşanmasın.

Mustafa Suphi yoldaşımızdan, Kadri Erol yoldaşımıza dek, savaş alanlarında yitirdiğimiz tüm parti şehitlerimiz bize şu gerçeği hatırlatıyor: Bedel ödemedi TKP'li olunamaz!

**Kazıdık Onbeşlerin adını
Kanlı kızıl bir mermere
Bir çelik aynadır gözlerimiz
Onbeşlerin resmini görmek isteyenlere !**

Dost, düşman bunu böyle bile...

etkisini artırmak ile eş anlamlıdır. Marksist-Leninist ideolojik, politik ve örgütsel formasyonumuzu geliştirmek bu hamlede kadrolarımızın program dahilinde yürütecekleri bir çalışma olacaktır. Devrimci teori olmadan devrimci pratik, devrimci pratik olmadan devrimci teori olmaz !

Bu hamle yaşamdan kopuk bir hamle değildir. AKP-Saray Rejimine karşı, Kürt halkının özgürlük mücadelesini geliştirmek, OHAL'in işçi sınıfımıza ve emekçi halklarımıza dayattığı hukuksuzluklara karşı direnişi yükseltmek, Türkiye'nin Orta Doğu'daki savaş maceralarını durdurmak, işbirlikçi oligarşinin iktidarına son vermek için günlük mücadelelerde, direnişlerde, devrimci hamlelerde diğer devrimci güçler ile birlikte safları sıklaştıracamız. İliğine kadar sömürülen işçi sınıfımızın, ezilen yoksul emekçi halklarımızın savaşı ve sömürsüz bir düzen için mücadeleye katılımını artırmak, devrimin ordusunu örgütlemek için bıkmadan, usanmadan, yılmadan çok çalışacağız.

KADRI EROL YOLDAŞ KOMÜNİST HAMLESİ önümüze üç temel görev koyuyor:

BİR: Likidasyonu kırma sürecinde yaratılan nitel gücü nicel güce yükseltmek.

İKİ: Partiyi gençlik ile bağlamak, Fabrikalarda kaleler oluşturmak.

ÜÇ: Yığınsal, savaşkan, legal bir Türkiye Komünist Partisi yaratmak ve Türkiye'nin politikasına müdahil olacak bir güç durumuna yükselmek.

Yoldaşlar !

Biz komünistiz, yeniden doğarız ölümlerde.

Bu bilinç ve kararlılıkla komünist irade ve özverimiz, olanca fedakarlığımız ve gözü pekliliğimiz ile KADRI EROL YOLDAŞ KOMÜNİST HAMLESİ hedeflerini yaşama geçirmek için İLERİ !

**Erol yoldaşın kanı yerde kalmayacak !
Unutmayacağız ve Unutturmayacağız !
Yaşasın Türkiye Komünist Partisi !
Daha Güçlü TKP - Sosyalist Türkiye !**

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
6 Ekim 2016

TKP, Kemalizm ve Türk-İslam Sentezi Doktrini

o Ali Oktay KAYA

İşçi sınıfı, emekçi halklar, kent ve kır yoksulları, işsizler Türkiye toplumunun nesnel olarak ezici çoğunluğunu oluşturuyor. Neki, buna rağmen devlet ve iktidar bu ezici gücün kesinlikle uzlaşamayacağı, onu ilijine kadar sömüren ve sıkılmış, suyu bitmiş bir limon gibi kenara atan sermaye sınıfının, burjuvazinin elinde. Bu yaman çelişki çözülmek zorunda.

Ne yapmadı ki bu Türkiye burjuvazisi?

- 1921'de TKP önderleri kanlı bir tezgah sonucunda katledilmesi. 1930'lu, 50'li, 70'li ve 80'li yıllarda TKP tevkifatları, sürgünleri, işkenceleri, suikastleri. Türkiye Komünist Partisi'nin daha 1922 yılında yasaklanması.

- 1970'li, 80'li ve 90'lı yıllarda devrimci ve sosyalist hareketlere ve mensuplarına yönelik katliamlar, idamlar, işkenceler, tevkifatlar...

- 1924'den 1937'ye dek onlarca Nasturi, Ezidi, Alevi ve Kürt isyanlarının kanla bastırılması. 1984'de başlayan son Kürt isyanı olarak nitelenen Kürt ulusal kurtuluş ve özgürlük direnişinin bugün yine imha politikalarıyla bastırılmaya çalışılması. Köylerin, şehirlerin zorla ve şiddetle boşaltılması. 90'lı yıllarda 14 bin faili meçhul cinayet işlenmesi...

- 1921-22 Rum göçü ve 1923 Büyük Mübadele öncesi 2,5-3 milyon arası olan Rum nüfusun bugün 2 binlere inmesi...

- 1915 Soykırım öncesi 10 milyona yakın olan Ermeni nüfusun bugün 45 bin civarına kadar geriletilmesi...

- Laz, Gürcü, Arap, Çerkes, Abhaz, Arnavut, Pomak, Acem, ve daha bir sıra ulusun, ulusal azınlık düzeyine indirilmesi ve kendilerine göre asimile edilmeleri...

- 12 Mart 1971 faşist cunta döneminde devrimci gençliğin yiğit önderleri başta olmak üzere, idamlar, yüzlercesinin katledilmeleri, binlercesinin ağır işkenceler sonrası uzun yıllar tutsak edilmeleri. 12 Eylül 1980 askersel faşist diktatörlük döneminde sınıf ve kitle sendikalarının, toplumsal ilerlemeden yana, kapitalizmi devrimci yoldan aşmayı hedefleyen demokratik kitle örgütlerinin tasfiye edilmesi, onbinlerce devrimci, demokrat, sosyalist, komünistin tutsak edilmesi, idamlar, işkenceler, katliamlar. Faşist 1982 anayasası ile ekonomik, demokratik, toplumsal mücadelenin önüne faşizan engeller konması...

Burjuvazi, bu kadar sömürdüğü, baskı altına aldığı, imha ve terör politikaları ile ezdiği bir sınıfı ve emekçi halkları nasıl kendi

destekçisi olarak tutabiliyor? Bunun tek bir yanıtı var. Toplum yaşamının iliklerine kadar işlemiş olan ve diri tutulan Türk-İslam Sentezi Doktrini! Eğitim, öğretim, kültür, sanat, spor dahil, toplumun her dokusu bu ideolojik saldırının etkisinde.

Sıraladığımız olgulardan da anlaşılacağı gibi bu uygulama son 14 yılın uygulaması değil, son 36 yılın da değildir. Bu uygulama 1920'den itibaren uygulanan devlet politikasının, doktrininin sonucudur. Onun için burjuva ideolojisi ve uygulamaları mahkum edilmelidir. "Sermayenin Türkiye Cumhuriyeti"nin burjuva ideolojisi Kemalizm'dir.

Bu kirli oyunu deşifre etmeliyiz, bozmalıyız ve günümüzde dahi bir sıra ilerici, demokrat ve devrimcinin gözlerine inen sis perdesinin kalkmasını sağlamalıyız.

Kemalizm en genel teorik çözümlere göre feodalizmden kapitalizme geçiş sürecinde burjuva anlamda ilerici bir rol oynamıştır kuşkusuz, ama burjuvazinin temsilcisi olarak bu görevini yerine getirmiştir ve gerici, sömürücü, sömürgeci, milliyetçi, anti-komünist ve anti-demokratik özellikleri temelinde sınıf düşmanı duruşunu pekiştirmiştir. Kemalizmin, onun Cumhuriyetinin bu anlamda savunulacak hiç bir olumlu yanı yoktur.

Emperyalizm ile işbirliği içinde kapitalizmi seçtiği için mi savunacağız?

Osmanlı İmparatorluğu yıkılırken kurulacak yeni düzenin TKP'nin 1. Programına göre Sosyalist Şuralar Cumhuriyeti mücadelesini kanla engellemesini, TKP'nin önderlerini katletmesini, TKP'yi yasaklamasını mı savunacağız?

Ulus-Devlet'in kuruluş sürecindeki Türklük ve Sunni İslam temelindeki tekçi anlayışı mı savunacağız?

Bu amaca ulaşmak için Alevilere, Nasturilere, Ezidilere, Ermenilere, Rumlara, ve özünde Türkiye Cumhuriyeti'ni sözde birlikte kurmaya karar verdikleri Kürtlere uyguladıkları inkar, kırım ve göç politikalarını mı savunacağız?

Göçe zorlanan Ermeni, Musevi ve Rumların taşınır ve taşınmazlarına devlet olarak el koyarak kendi yeni burjuvazisinin bu haksız talan sonunda oluşturulmasını mı savunacağız?

Kapitalist kalkınma yolunu seçerek işçi sınıfının sömürülmesinin katmerleştirilmesini mi savunacağız?

Tek Parti dönemini biz mi savunacağız?

Toprak reformu yapılmamasını, toprak ağalığının kırsal alanda düzenin dayanağı yapılmasını mı savunacağız?

Kürdistan'ın "Mahrumiyet Bölgesi" ve "Sürgün yeri" olarak saptanmasını biz mi savunacağız?

Faşist Hitler'in iktidarı ele geçirmesini ilk destekleyen Türkiye Cumhuriyeti'ni mi biz savunacağız?

Kore'ye asker gönderilmesini, Kıbrıs'ın işgalini, Sarayevo'ya, Somali'ye, Kabil'e Musul'a tümen gönderilmesini biz mi savunacağız?

NATO'ya, CENTO'ya, Dünya Bankası ve IMF'ye üye olunmasını mı savunacağız?

12 Mart'ları, 12 Eylül'leri, Suphilerin, Denizlerin, Mahirlerin, İboların, Türklerin, Öztürklerin, Mahsumların, Mustafaların, Tayfunların ve daha onbinlerce Türk, Kürt, Laz, Arap, Çerkes, Ermeni devrim şehidinin katlini mi savunacağız?

Bunlar midir sahip çıkılması ve korunması gereken "Cumhuriyet değerleri"? Yok, eğer bunlar değilse, en temel sınıfsal, ulusal ve uluslararası alanlarda var olan bunlarsa geriye olumlu olarak nitelenebilecek ne kalıyor?

Kıyafet ve harf alanında reformlar yapılması, kadın haklarının kısmen genişletilmesi, tekke ve zaviyelerin kapatılması, "laiklik" konusunun sözle olarak savunulması (ki, Diyanet İşleri Başkanlığı ve sadece Sünni İslam'ın resmi din ilan edilmesi hassasiyetle ele alınması gereken bir konudur, çünkü din ile devlet işleri bu yolla birbirinden ayrılmamıştır), Batı'ya yani Emperyalizme entegre olmak ve Emperyalizmin o dönemde Osmanlı'dan kopuşu garanti altına almak için görece olarak yönlendirdiği burjuva anlamda ilerici dönüşümlerdir. Neki, bu dönüşümler eğer kanla, yasaklarla, baskı ile engellenmeseydi Sosyalizme yönecek bir Türkiye'de zaten yerine getirilecek olan görevler olacaktı. Dolayısıyla "cumhuriyetin ilerici değerleri" veya "cumhuriyetin kazanımlarının korunması" türünden söylemler, Marksist-Leninistlere, komünistlere yakışmaz.

1921 yılının 28/29 Ocak gecesi, partimizin yiğit önderleri katledilmeselerdi, ve bu katliam ile başlayan süreç 1924 Anayasası ile taçlandırılmasaydı, yani TKP'nin ve 1917 Büyük Ekim Devrimi'ni henüz yeni gerçekleştirmiş genç Sovyet Rusya'nın de desteklediği ve fiili olarak katıldıkları Ulusal Kurtuluş Savaşı, Toplumsal Kurtuluş Mücadelesi'ne dönüştürülseydi bu olumsuz nitelermeler tarih sayfalarına kalın harflerle

TKP, Kemalizm ve Türk - İslam Sentezi Doktrini... (5. sayfadan devam)

yazılmayacaktı. Ancak, "belki"ler ile tarihsel olgular değerlendirilemez. Yaşanan yaşanmıştır ve tarihe geçmiştir. Bu konuda taraflı ve sınıfsal bakış açımız ile gerçekleri acı da olsa değerlendirmek ve dillendirmek zorundayız. Sadece bilmek ve dillendirmek de yeterli değildir. Gerekli sonuçları çıkarıp

Sosyalist Türkiye için mücadelemizi bu dersler ışığında şekillendirmeliyiz.

95 yıldır farklı maskeler, ama her zaman baskıcı diktatörlükler eşliğinde uygulanan Türk-İslam Sentezi doktrininin dayanağı Kemalist düşünce ve davranış biçimidir.

TKP'yi, işçi sınıfının öncü politik müfrezesi olarak diğerlerinden ayıran temel duruşlarından biri de bu olmalıdır. TKP, savaşı, sömürsüz ve sınıfsız bir düzen olan Sosyalist Türkiye için mücadele ediyor. Kemalist burjuvazinin 95 yıldır engellemeye çalıştığı tam da bu amaçtır.

Türkiye Komünist Partisi Program Taslağı (3)

Türkiye Komünist Partisi'nin yeni Program taslağı Ocak 2014 tarihin-den beri tartışılıyor ve katkılar sonu-cu geliştiriliyor. Son taslak halini bu sayımızda bölümler halinde yayınlamaya başlıyoruz. Her sayıda yayınlanan bölümler için notlarınızı alabilirsiniz. Ancak tüm bölümler yayımlandıktan sonra notlarınızı, görüş, eleştiri ve katkılarınızı bütünsellik içinde tkp.bilgi@googlemail.com adresine yazılı olarak yollayabilirsiniz.

Parti örgütleri ve yoldaşlarımız arasında bu taslak parti çalışmasının önemli bir alanı olarak örgütlü olarak tartışılıp ele alınıyor. Taslağı ATILIM'da yayınlamaktaki amacımız örgütlü çalışma içinde bulunmayan, TKP'nin gerekliliğini savunan ancak arayış içinde olan, TKP'yi savunan ancak ideolojik ve politik olarak kimi değişik duruşları olan, farklı devrimci, sosyalist, hatta devrimci-demokratik örgütlenmeler içinde bulunan, eski parti üyesi olup da bugün bazı konularda farklı yaklaşımları olan, partimizde daha önce yönetici görevlerde bulunmuş olup bugün dünyaya farklı pencerelerden bakan dostlarımızın da katkı ve görüşlerini almaktır. Bu görüşler bir eleştiri niteliğinde de, bugünkü durdukları yerin gerektirilmesi biçiminde de olabilir. Kuşkusuz ki burada kastettiğimiz dostlarımız geçmişte yapılan tüm çalışmalarını bir daha tekrarlanmaması gereken bir hata olarak gören ve sınıf savaşımına sırtını dönen, anti-komünist

pozisyonları savunan unsurlar değildir. Devrimci hareketin şu ya da bu yerinde mücadelesini sürdüren, ancak Marksizm-Leninizm'e, geçmiş ve bugünkü pratiğimize eleştirel olarak yaklaşan ancak geçmişini de karalamayan, sahip çıkan dostlarımızdan bahsediyoruz. Parti tarihimizi bir bütünsellik içinde ele aldığımızda bugün ve bundan sonraki savaş dönemleri için tüm bu görüşleri değerlendirme gereksinimi duyuyoruz.

Program sürekli geliştirilecek bir belgedir. Bu taslak bağlandıktan sonra da gelişecektir. Bugün için amacımız tüm bu tartışmalara ve örgütlü çalışmamıza yön verecek, teorik, ideolojik, politik, programatik temeli güçlendirmektir. Bu tartışma aynı zamanda Türkiye ve Kürdistan'ın devrimci ve sosyalist güçleri arasında var olan görüş farklılıklarının dostane bir temelde tartışılmasına katkı sağlamak, ülkenin, bölgenin ve dünyanın sorunlarına ortak bir yaklaşım geliştirmek açısından hizmet etmektedir.

TKP'nin yeni programını tüm bu görüşleri de alarak son halini vereceğiz. Türkiye işçi sınıfının politik örgütü TKP'nin programı tüm bu çevrelerin, birikimlerin ve deneylerin ışığında değerlendirilerek son halini alacak, tüzüksel organlarda son hali karar altına alınacak, onaylanacaktır. Böylece sınıfın partisinin programı alışlagelmışin dışında devrimci mücadelenin içindeki çeşitli kişi ve çevrelerin de katkısıyla şekillenmiş olacaktır. Onaylanacak olan TKP Programı tüm yoldaşlarımız için bağlayıcı olacaktır.

TKP Merkez Organı ATILIM Redaksiyonu

V. TÜRKİYEKOMÜNİST PARTİSİ'NİN AMACI: SOSYALİZM

Türkiye Komünist Partisi'nin stratejik amacı Türkiye'de Sosyalist Devrim'i gerçekleştirmektir. Sosyalizm, Kapitalizm ile Komünizm arasında bir geçiş sürecidir.

"... Marks ve Engels'in zora dayanan

devrimin kaçınılmazlığı yolundaki öğretileri, yukarıda söylediğimiz ve açıklamalarımızın devamında ayrıntılandıracağı gibi, burjuva devlet ile ilgilidir. Burjuva devlet yerini proleter devlete (proletarya diktatörlüğüne) "sönme" yoluyla değil, genel kural olarak, ancak ve ancak zora dayanan bir devrimle bırakabilir..." (V.I.Lenin, Tüm Eserleri, Almanca, Cilt 25, Sayfa 412, Dietz Verlag, Berlin 1974) Sosyalist Devrim ile burjuva iktidarının egemenliğine son verilecek ve işçi sınıfının iktidarının kurulma süreci başlayacaktır. İşçi sınıfının politik iktidarı, Proletarya Diktatörlüğü ise Proletarya Demokrasidir. Başka bir deyişle proletarya diktatörlüğü, çerçevesi proletarya tarafından çizilen ve nüfusun çoğunluğunun çıkarlarına hizmet eden, işçi sınıfı ve tüm toplum kesimlerinin politik eğitim yoluyla bilinçlendiği, doğrudan yönetime katıldığı, eşitlikçi, özgürleştirici ve adil bir yönetimdir ve en geniş anlamda gerçek demokrasidir.

Sosyalizm, insanın insan tarafından sömürülmediği, insan iş gücünün alınıp satılan bir mal olmaktan çıktığı toplumsal düzendir. Sosyalizmin temel belgisi, "herkesten yeteneğine göre, herkese emeğine göre" dir. Sosyalist Devrim ile işçi sınıfı ve burjuvazi arasındaki sınıf savaşımı bir anda ortadan kalkmaz. Burjuvazi, işçi sınıfının iktidarını yıkmak ve devrimi içerden boğmak için mücadelesini acımasızca sürdürür. İşçi sınıfı ise, iktidarını kalıcılaştırmak ve güçlendirmek için, Sosyalist Toplum Düzeni'nin inşası için mücadelesini sürdürür.

İşçi sınıfının, sosyalizmin kuruluşu ve geliştirilmesi için, içerden burjuvazi, dışarda ise emperyalizmden gelecek saldırılara karşı, kazanımları korumak ve ilerletmek için oluşturacağı devlet yapısı Proletarya Diktatörlüğü'dür. Proletarya Diktatörlüğü, sadece burjuvazinin karşı-devrim girişimlerine karşı bir baskı aracı olarak değil, iç ve dış siyasetin, ekonominin, güvenliğinin, ordunun, eğitimin, kültürün, sosyal hizmetlerin, yeniden, sosyalist anlamda örgütlenmesi için de, sosyalizmin kuruluşu, gelişme ve

Türkiye Komünist Partisi Program Taslağı (3)...(6. sayfadan devam)

komünizme büyüme süreçlerinde de, devlet Komünist Toplum Düzeninde sönümleninceye dek sürecek bir devlet yönetim biçimidir.

Sınıfsız Komünist Topluma bir geçiş süreci olan sosyalizmde de sınıf mücadelesi, bazen çok farklı biçimler altında da olsa sürecek, hatta yer yer keskinleşecektir. Dünyada bir sistem olarak kapitalizm yıkılmadıkça ya da dağılmaya yüz tutmadıkça, burjuvazinin gerek içerde, gerekse dışarıda ideolojik ve sosyal etkileşim kanalları varlıklarını koruyacaktır. Bu etkilere karşı mücadele, sadece yasaklamalara dayanan idari ve hukumsal tedbirlerle yürütülemez. Toplumda sosyalizmin ideolojik hegemonyasını sürekli ayakta tutmak için hayatın her alanında güçlü, zengin ve etkin bir ideolojik mücadeleyi sürdürmek, proletarya diktatörlüğünün en önemli varoluş temellerinden biri olacaktır.

Sosyalist Devrim ile Proletarya Diktatörlüğü kurulur, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet kaldırılarak, üretim araçları toplumsallaştırılır ve merkezi planlı ekonomiye geçiş örgütlenir. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kalkması ile insan iş gücü kapitalist anlamda alınır-satılır bir meta olmaktan çıkar. İşçi sınıfı ve çalışan emekçilerin ürettiği artı-değer, tek tek kapitalistlerin kasalarına girmez, proletarya iktidarının bütçesine akar ve proletarya iktidar, artık emek sömürsüne dayanmadığından adı fazla-üretim olarak nitelendirilen üretimden kaynaklı bu gelirleri ülkede sosyalizmin kuruluşunda değerlendirir, toplumsal sorunları çözümlerinde, eğitim, sağlık, kültür, konut vs. gibi hizmetlerde sübvansiyon olarak halkın hizmetine sunar. Sosyalizmde artı-değer üretimi, yani sosyalizmdeki nitelemesiyle fazla-üretim artık kapitalizmdeki gibi değildir. Kapitalizmin özünde tekelci olan, sözde serbest piyasa ekonomisinden, merkezi-planlı sosyalist ekonomiye geçildiğinde, piyasadaki gereksiz rekabet yerini yaratıcı yarışmaya bırakır ve devlet toplum ve ülkenin ihtiyacı kadar fazla-üretim sistemine geçer. Böylece emeğin sömürsü tarihe karışır.

"... Burjuva toplumda canlı emek, birikmiş emeği artırmakta bir araçtan başka bir şey değildir. Komünist toplumda ise birikmiş emek, işçinin yaşam sürecini genişletmesinde, zenginleştirmesinde ve ilerletmesinde bir araçtan başka bir şey değildir. ..." (Komünist Parti Manifestosu, Karl Marks ve Friedrich Engels, Marx-Engels Tüm Eserler, Dietz Verlag Berlin 1972 S.459-493)

Proletarya iktidarı, tüm tekelleri, banka

ve sigortaları, dış ticareti, büyük sanayii işletmelerini, yeraltı ve yerüstü doğal kaynaklarını toplumsallaştıracaktır. Emperyalist güçlerin uzun yıllardır kullanımını ve değerlendirilmesini yasakladığı yeraltı ve yerüstü doğal kaynakların, doğa dengesinin bozulmaması konusunda gerekli önlemleri alarak, ülkenin hizmetinde kullanımı sağlanacaktır. Sanayi, teknik ve üretim alanında, bilimsel teknolojik gelişme programlarını hemen yaşama geçirecektir.

Sanayi, tarım ve ticarete, küçük ve orta seviyede özel mülkiyete dayalı üretim biçimleri, sosyalist ekonominin genel hedefleri olan üretici güçlerin gelişimi ve halkın refahı temel alınarak yeniden organize edilecektir. Gerek devlet, gerekse özel işletmelerde çalışanların işyeri yönetimine katılmaları esas alınacaktır.

- Sosyalizmde, konut sorunu bir toplumsal sorun olarak çözülecek, sosyal konutlarda kiralar devlet tarafından belirlenecek, özel konutlar, kişisel mülkiyet ve kişisel kullanım temelinde ise korunacak, ticari rant amaçlı özel konutlar, emlak ve inşaat tekellerinin mülkiyetindeki konutlar toplumsallaştırılacak ve sosyal konut statüsüne göre değerlendirilecektir. İhtiyaç olan bölgelerde yeni konutlar inşa edilecek ve toplumun kullanımına sosyal konut olarak sunulacaktır.

- Eğitim-öğretim kurumları bir rant aracı olmaktan çıkarılacak, tüm fırsat eşitsizlikleri ortadan kaldırılacak, tüm öğrenciler için parasız eğitim ve yurt konaklama sistemi uygulanacak, eğitim ve öğretimin bilimsel niteliği geliştirilecek, eğitim kadroları bu temelde yetiştirilecektir.

- İşsizlik, bir kavram olarak Sosyalizmde fiilen ortadan kaldırılacaktır. Çalışma saatlerinin yeniden düzenlenmesi, sanayide ve üretimin her alanında, kentte ve kırsalda yeni üretim merkezleri oluşturularak herkese iş olanağı sağlanacaktır. Çalışma yaşamında kapitalizmde alışlagelen, sigortasız, güvencesiz çalışma şartları tarihe karışacaktır.

- Kapitalizmde önemli bir rant kaynağı olan sağlık hizmetleri sistemi toplumsallaştırılacak, tüm nüfusun ücretsiz ve eşit haklı kullanımına sunulacaktır. Tıp ve sağlık alanında bilimsel yan niteliksel olarak geliştirilecek, sağlık kurumları ile yüksek öğrenim kurumlarının bilimsel işbirliği yeniden örgütlenecektir.

- Sosyalist iktidar, NATO gibi emperyalist savaş örgütlerinden hemen çıkacak, halklara ve uluslara düşman ikili askersel anlaşmaları iptal edecektir. İMF, Dünya

Bankası ve benzeri uluslararası emperyalist ekonomik örgütlenmelerden ayrılacaktır. Bölgede ve dünyada emperyalist saldırganlık ve savaş faktörüne karşı tavır alınacak, savaşı ve sömürsüz bir bölge ve dünya için gerekli politikalar geliştirilecektir. Uluslararası anlamda sınıfsal barışı öngören girişimlerin karşısında olacak, barış için mücadeleyi emperyalist sömürsüze ve burjuvaziye karşı sınıf mücadelesi temelinde ele alacaktır.

- Kıbrıs sorunu çözülecektir. İşgal sona erdirilecektir. Kıbrıs halklarının kendi iradeleri doğrultusunda, bağımsız ortak yönetimlerini kurmaları desteklenecektir. Uluslararası ve toplumlar arası görüşmelerde yeni Kıbrıs'ın NATO'nun askeri üssü ve AB Emperyalizmin sömürsüze olması engellenecektir. Bu amaçla kardeş Yunanistan Komünist Partisi-KKE ve kardeş Kıbrıs Halklarının İlerici Partisi-AKEL ile ortak strateji geliştirilecektir. İşgal altındaki Kuzey bölgesinde faaliyet gösteren Komünist yönelimli örgütlenmeler bu görüşmelerin dışında bırakılmayacaktır.

- Türkiye Komünist Partisi, ülkemizi bağımlı kılacak ve daha fazla sömürülmesine imkân sağlayacak bir AB üyeliğine ilkesel olarak karşıdır, Türkiye'nin AB üyeliğini onaylamamaktadır ve tüm olanakları ile böyle bir üyeliğin gerçekleşmesine karşı mücadele edecektir. Sosyalist bir Avrupa Birliği alanında yürütülecek mücadelelerde, kardeş, Marksist Leninist Komünist Partiler ile işbirliklerinde bulunacak, bunun koşullarının mücadelenin sonucunda oluşması durumunda ise en ön saflarda yer alacaktır ve bu koşullarda böyle bir Birlik içinde de ülkemizin yer alması onurunu savunacaktır. Partimiz, "Avrupa Sol Partisi" gibi reformist oluşumların sınıf mücadelesini devrimci bir yönde geliştirme yeteneğine sahip olmayan oluşumlar olduğu tespitini yapmaktadır. Benzer bir yaklaşım, Şanghay Anlaşması Ülkeleri Birliği için de geçerli olacaktır. Türkiye, coğrafi ve siyasi olarak hem Avrupa, hem de Asya kıtalarında yer aldığından, iki kıtadaki gelişmeler ve örgütlenmeler partimizin ve proletarya iktidarının dikkatinde olacaktır. Akdeniz, Karadeniz, Balkanlar ve Orta-Doğu Ülkeleri Ekonomik İşbirliği Örgütlenmelerinde de Sosyalist Cumhuriyet, uluslararası sınıf savaşımının kıstaslarını göz önünde bulundurarak politikalarını belirleyecektir.

- Sosyalist Devrim ile ulusal sorunların çözümü konusunda kalıcı dönüşümler anayasal temelde yerine getirilir. Bugün Türkiye'de ulusal sorun dendiğinde,

Türkiye Komünist Partisi Program Taslağı (3)...(7. sayfadan devam)

komünistler açısından temel ulusal sorun, Kürt ulusal sorunudur. Kürt ulusal sorunu, "ulusların, ayrılma hakkı dahil, kendi kaderlerini belirleme hakkı" Leninci ilkesine bağlı kalınarak çözümlür. Kürt halkı, birlikte yana tavır koyarsa, ulusal, siyasi, kültürel ve toplumsal tüm hakları anayasal çerçevede güvence altına alınır. Kuzey Kürdistan, Özerk Bölge olarak yeniden yapılandırılır. Kürdistan dışında, Sosyalist Türkiye'nin diğer federatif eyaletlerinin sınırları dahilinde Kürdistanlı nüfusun toplumsal hakları söz konusu federatif eyaletlerin anayasaları çerçevesinde korunur. Aynı uygulama Kürdistan Özerk Bölgesinde yaşayan ve çalışan diğer uluslardan nüfus için de Kürdistan özelinde uygulanır. Bu karşılıklı uygulama Türkiye Federatif Sosyalist Cumhuriyeti'ni oluşturacak tüm federatif eyaletler özelinde de yaşama geçirilir.

Türkiye Federatif Sosyalist Cumhuriyeti siyasi ve ekonomik anlamda demokratik-merkeziyetçi bir örgütlenme olacaktır. Eyaletler, Bölgeler, İl, İlçe, Semt, Kasaba, Köyler ve Mahalleler yukarıdan aşağı bu merkezi proletarya erkinin yapılanmaları olacak ve aynı zamanda, karar oluşturma süreçleri, yerelden, bölgeden ve eyaletten merkeze en demokratik, katılımcı, kolektif iradeyi yansıtacak şekilde örgütlenecektir. Yerel plandaki yasama, yürütme ve yargı güçleri, doğrudan merkezdeki ilgili organlara bağlı olacaktır. Merkezi iktidarın tüm seçilmiş organları en alt idare birimleri olan mahalle ve köylerden başlamak üzere her düzeyde seçilerek göreve geleceklerdir. Siyasi konumu ya da mevki ne olursa olsun, tüm yurttaşlar hukuk önünde eşit olup, hiç kimse için "özel" bir hukuk söz konusu olmayacaktır. Türkiye Komünist Partisi'nin politik önderliğinde ve doğrudan katılımı ile oluşacak Devrimci Halk Cephesi, bileşeni olacak olan toplumsal katmanları temsil eden toplumsal kuruluşların ve yığın örgütlerinin bütünlüğünde, aşağıdan yukarıya seçilerek gelecekler, oluşacak olan her düzeyde Meclis'ler en üst yönetim organı olan Türkiye Federatif Sosyalist Cumhuriyet Meclisi'nin merkezi idaresinde yönetilecektir.

Türkiye Federatif Sosyalist Cumhuriyeti, bugüne dek coğrafi olarak belirlenen bölgeler ile değil, ulusların, kültürlerin yer almasına ve tarihsel geçmişe göre siyasi olarak yeniden yapılandırılır. Akdeniz, Anadolu, Ege, İstanbul, Karadeniz, Marmara, Mezopotamya ve Trakya Federatif Eyaletleri kurulur. Bunun yanı sıra, Federatif Eyaletler bünyesinde, ulusal özelliklerin yoğunluğuna, tarihsel köklerine ve kültürel geçmişlerine koşut olarak Özerk Bölgeler yapılandırılır. Arabistan, Ermenistan, Gürcistan,

Lazistan, Kürdistan Özerk Bölgeleri ilgili Eyaletler içinde oluşturulur. Abhaz, Arnavut, Asuri-Süryani, Çerkes, Roman, Pomak vb. halklarının da yoğun yaşadıkları Federatif Eyaletlerde, kendilerine özel statüler ve anayasal haklar tanınır. Aleviler, Asuri-Süryaniler, Ezidiler gibi ibadet hakları kısıtlanan ve yok edilen, anayasal güvence altında olmayan kültürel haklar, eşit haklılık temelinde yeniden düzenlenir.

1514'de Osmanlı Padişahı Yavuz Sultan Selim'in Alevi toplumunu "katli vacip" olarak nitelendirerek 40.000 Alevi'nin kılıçtan geçirilerek yok edilmesi ile başlayan "gelenek", 1937 Dersim Katliamı, 1978 Maraş, 1980 Çorum, ve 1992 Sivas katliamları ile sürmüştür. Alevi Toplumunun kültürel özelliklerini koruyup geliştirmeleri ve toplumsal anlamda eşit haklar elde etmeleri sağlanacaktır.

Ezidi Toplumunu hem dinsel olarak, hem de Kürt olmalarından dolayı baskı ve teröre maruz kalmışlar, topraklarını terke zorlanmışlardır. Ezidilerin eşit haklı bireyler olarak toplumsal hakları tanınacak ve kültürel gelişimleri desteklenecektir.

Köklü bir geçmişe dayanan Asuri-Süryani Toplumunu, Türkiye'de sürekli baskı ve terör altında yaşamış, en doğal vatandaşlık hakları ellerinden alınmış ve göçe zorlanmışlardır. Zorla müslümanlaştırılan Asuri-Süryaniler buna rağmen ötekileştirilmekten kurtulamamışlardır. Asuri-Süryani Toplumunun kültürel değerlerini koruma ve geliştirmeleri sağlanacaktır.

1915 Ermeni Soykırımı konusunda gerçekler kabul edilecek ve Ermeni halkının hakları eksiksiz olarak tanınacaktır. 1923 yılında Lozan Anlaşması çerçevesinde zorunlu göçe maruz bırakılan ve tüm malları kamulaştırılan, İstanbul, Gökçeada ve Bozcaada dışında ikamet eden 1 milyon 200 bin Rum'un hakları, 6-7 Eylül 1955 olaylarında İstanbul'u terk eden yaklaşık 100 bin Rum'un hakları Rum Toplumuna iade edilecektir.

1914 Osmanlı nüfus sayımında 1.221.850 olan Ermeni nüfusu bugün 50.000'e, 1.564.939 olan Rum nüfusu ise 2500'e düşmüştür. Zorla müslümanlaştırılan Ermeni ve Rum nüfus bu sayılara dahil değildir. 1914'de toplam nüfusun 16 milyon olduğundan yola çıkıldığında, toplumun yüzde yirmisinin Ermeni ve Rum toplumlarından oluştuğunu tespit edebiliriz.

Kapitalizm koşullarında Türk-İslam Sentezi doğrultusunda zorla Türkleştirilen ve

Sünni İslam'a yönlendirilen on milyonların haklarına sahip çıkarken, felsefi ve kültürel olarak Ateist düşünceye sahip, ancak anayasal anlamda hiç bir hak ve hukuka sahip olmayan nüfusa haklarını tanıyacak toplum düzeni Sosyalizm'dir. Feodalizmde dini duygular, kapitalizmde de buna ilave olarak milliyetçilik kullanılarak ezilen ve yoksul halk yığınlarının sınıfsal haklarına sahip çıkmaları engellenmiştir. Doğaüstü güçlerin, güce tapan, geleneksel bilince sahip, yoksul ve sömürülen toplum kesimlerini yönetmek için kullanıldığı dönem Sosyalizm ile son bulmaktadır. Bilimsel anlamda doğanın yasallıkları sosyalist eğitimin ve bilinçlenmenin bir bileşeni olacaktır.

Sosyalist Türkiye'de dinler yasak olmayacaktır. Ancak tam anlamıyla laik bir yönetim söz konusu olacaktır. Bugün laiklik adı altında Türkiye'deki uygulama tamamıyla göstermeliktir ve TC hiçbir zaman gerçek anlamda laik olmamıştır. Laiklik, en basit tarifıyla, din işleri ile devlet işlerinin birbirinden tam olarak ayrılmasının ve devletin bütün dinlere ve ateizme eşit mesafede durmasının ifadesidir. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bir devlet kurumu olarak var olduğu ve Sünni İslam'ın maddi olarak devlet tarafından finanse edildiği bir düzenlemeye laiklik denmez.

Sosyalizmde devlet dinlerle ilgilenmeyecektir, dinsel kurumlar devlete bağlı olmayacaktır, herkes istediği dini savunmakta veya dinsiz, yani ateist olmak da serbest olacaktır. Dinsel topluluklar kendi kültürlerini ve ibadetlerini kendi içlerinden oluşturdukları bütçeler ile yaşama geçireceklerdir ve Devrimci Halk Cephesi'nin birer bileşeni olacaklardır.

Proletarya Enternasyonalizmi, Sosyalist Türkiye'nin uluslararası politikada temel ilkesi olacaktır. Halklar arası dostluk ve dayanışmanın ötesinde, işçi sınıfının uluslararası ölçekte mücadelesinin gelişmesi; kapitalist ülkeler işçi sınıflarının sınıf mücadelesini geliştirip sosyalizme yönelmesi; baskı ve emperyalist sömürü altındaki halkların ulusal kurtuluş mücadelelerinin gelişmesi, sosyalizme yönelmesi konusunda partimiz proletarya enternasyonalizmi ilkeleri çerçevesinde üstüne düşen görevleri yerine getirecektir. Bu görevlerin ilke olarak yerine getirilmeleri, toplumun bu ilkeler çerçevesinde eğitimini ve bilinçlenmesini gerekli kılmaktadır. Çocuk yaştan itibaren gençliğin proletarya enternasyonalizmi ruhunda eğitilmesi ve daha yaşlı kuşakların bilinçlendirilmeleri partimizin en önemli görevleri arasındadır. Bu alanda bugünden adımlar atılmalıdır.

Leninizm'in Temelleri Üzerine (7)

Sverdlov Üniversitesi'nde Verilen Konferanslar

Nisan 1924

Y. V. STALİN

(Önceki sayıdan devam)

STRATEJİ VE TAKTİK

Bu konuda altı konuyu ele alacağız:

- Proletaryanın sınıf mücadelesinde önderlik bilimi olarak strateji ve taktik;**
- Devrim aşamaları ve strateji;**
- Hareketin kabarma ve alçalmaları ve taktik;**
- Stratejik önderlik;**
- Taktik önderlik;**
- Reformculuk ve devrimcilik.**

1. Proletaryanın sınıf mücadelesinde önderlik bilimi olarak strateji ve taktik:

İkinci Enternasyonal'in egemenlik dönemi, proletaryanın siyasi ordularının az çok barışçıl gelişme koşulları altında oluşturulması ve eğitimi dönemiydi. Parlamentarizmin, sınıf mücadelesinin ağırlıklı biçimi olduğu dönemdi. Büyük sınıf çatışmaları, proletaryanın devrimci muhabelelere hazırlanması, proletarya diktatörlüğünü elde etmenin yolları sorunları, o zamanlar gündemde durmuyor gibi görünüyordu. Görev, proletarya ordularının oluşturulması ve eğitimi için bütün legal gelişme yollarından yararlanmak, proletaryanın muhalefet durumunda kaldığı ve muhalefet durumunda kalmak zorunda gibi görüldüğü parlamenterizmde koşullara uygun biçimde yararlanmakla sınırlanıyordu. Kanıtlamaya gerek yok ki, böyle bir dönemde ve proletaryanın görevlerinin böyle bir kavramıyla, ne çerçevesi sağlam bir strateji, ne de işlenmiş bir taktik olamazdı. Elbette, taktik ve strateji üzerine parça parça, birbirinden kopuk düşünceler vardı ama taktik ve strateji yoktu.

İkinci Enternasyonal'in ölümcül günahı, o sıralar parlamenter mücadele biçimlerinden yararlanma taktiğini uygulamasında değil, bu biçimlerin önemini abartmasında, onları neredeyse biricik mücadele biçimleri olarak görmesinde ve II. Enternasyonal partilerinin, açık devrimci muhabeleler dönemi başlayıp, parlamento dışı mücadele biçimleri sorunu ön plana çıktığında, yeni görevlere sırt çevirmesi, onları reddetmesinde yatar.

Ancak bunu izleyen dönemde, proletaryanın açık eylemleri döneminde, proleter devrimi döneminde, burjuvazinin devrilmesi sorunu ivedi bir sorun haline, proletaryanın yedek güçleri sorunu (strateji) en yakıcı sorunlardan biri haline geldiğinde, tüm mücadele ve örgüt biçimleri -parlamenter ve parlamento dışı (taktik)- tüm belirginlikleriyle öne çıktığındadır ki, ancak bu dönemdedir ki, proletaryanın mücadelesinin sınırları sağlam çizilmiş bir stratejisi ve işlenmiş bir taktiği yaratıldı. İkinci Enternasyonal oportünistlerinin unuttuğu, Marx ve Engels'in taktik ve strateji üzerine dahiyane düşünceleri Lenin tarafından tam da bu dönemde günışığına çıkarıldı. Ama Lenin, kendisini Marx ve Engels'in tek tek taktik önermelerini yeniden

tesis etmekle sınırlamadı. Onları daha da geliştirip, yeni düşüncelerle ve önermelerle tamamladı; tüm bunları, proletaryanın sınıf mücadelesine önderlik için bir kurallar ve yölgösterici ilkeler sistemi halinde "Emperyalizm", "Devlet ve Devrim", "Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky", "Çocukluk Hastalığı" gibi yazıları hiç kuşkusuz marksizmin genel hazinesine, onun devrimci cephaneliğine son derece değerli katkılar olarak girecektir. Leninizmin stratejisi ve taktiği, proletaryanın devrimci mücadelesine önderlik bilimidir.

2. Devrim aşamaları ve strateji:

Strateji, devrimin verili aşaması temelinde, proletaryanın ana darbesinin doğrultusunu saptamak, devrimci güçlerin mevzilenişi (ana ve ikincil yedek güçler) için uygun plan hazırlamak, devrimin verili aşamasının tüm süreci boyunca bu planın gerçekleştirilmesi için çalışmaktır.

Bizim devrimimiz bugüne değin iki aşamadan geçmiş ve Ekim Devrimi'nden sonra üçüncü aşamaya girmiştir. Buna uygun olarak strateji de değişmiştir.

Birinci aşama; 1903'ten 1917 Şubatı'na kadar. **Hedef:** Çarlığı yıkmak, ortaçağ kalıntılarını tamamıyla tasfiye etmek. Devrimin ana gücü: Proletarya. En yakın yedek gücü: Köylülük. Ana darbenin doğrultusu: Köylülüğü kendi etkisi altına çekmeye ve Çarlıkla anlaşarak devrimi tasfiye etmeye çabalayan liberal-monarşist burjuvaziyei tecrit etmek. Güçlerin mevzilenme planı: İşçi sınıfının köylülükle ittifakı. "Proletarya, şiddet yoluyla mutlakiyetin direnişini ezmek ve burjuvazinin yalpalayan tavrını etkisiz hale getirmek için köylülük kütlesini kendi etrafında toplayarak demokratik devrimi sonuna kadar götürmelidir." (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 3, s. 104. Rusça)

İkinci aşama; Mart 1917'den Ekim 1917'ye. **Hedef:** Rusya'da emperyalizmi devirmek ve emperyalist savaştan çıkmak. Devrimin ana gücü: Proletarya. En yakın yedek gücü: Yoksul köylülük. Komşu ülkelerin proletaryası, muhtemel yedek güç. Uzayan savaş ve emperyalizmin krizi, elverişli faktörler. Ana darbenin doğrultusu: Emekçi köylü kitlelerini kendi etkisi altına çekmeye ve devrimi emperyalizmle anlaşarak sona erdirmeye çabalayan

küçük-burjuva demokrasisini (Menşevikler, Sosyal-Devrimciler) tecrit etmek. Güçlerin mevzilenme planı: Proletaryanın yoksul köylülükle ittifakı. "Proletarya, şiddet yoluyla burjuvazinin direnişini ezmek ve köylülüğün ve küçük-burjuvazinin yalpalayan tavrını etkisiz hale getirmek için nüfusun yarı-proleter unsurları kütlesini kendi etrafında toplayarak sosyalist devrimi yapmalıdır." (Aynı yerde, s. 104-105.)

Üçüncü aşama; Ekim Devrimi'nden sonra başlamıştır. **Hedef:** Bir ülkede proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmak, aynı zamanda onu tüm ülkelerde emperyalizmi yenmek için kullanmak. Devrim, bir tek ülkenin çerçevesi dışına taşar; Dünya devrimi dönemi başlamıştır. Devrimin ana güçleri: Bir ülkede proletarya diktatörlüğü, tüm ülkelerdeki proletaryanın devrimci hareketi. Ana yedek güçler: Gelişmiş ülkelerdeki yarı-proleter ve küçük-köylü kitleler, sömürgelerdeki ve bağımlı ülkelerdeki kurtuluş hareketi. Ana darbenin doğrultusu: Küçük-burjuva demokratları tecrit etmek; emperyalizmle anlaşma politikasının ana dayanağını oluşturan II. Enternasyonal partilerini tecrit etmek. Güçlerin mevzilenme planı: Proleter devrimin, sömürgelerdeki ve bağımlı ülkelerdeki kurtuluş hareketiyle ittifakı.

Strateji, devrimin ana güçleri ve onların yedekleriyle uğraşır. Devrimin bir aşamadan diğerine geçmesiyle değişir, fakat verili aşamanın tüm dönemi boyunca esas olarak değişmez.

3. Hareketin kabarma ve alçalmaları ve taktik.

Taktik, hareketin kabarma ve alçalma, devrimin yükselme ve alçalmasının nispeten kısa dönemi için proletaryanın davranış çizgisini saptamak, eski mücadele ve örgütlenme biçimlerinin ve eski şiarların yerine yenilerini geçirerek, bu biçimleri birbiriyle birleştirerek vb. bu çizginin uygulanması için mücadele etmektir. Strateji, diyelim ki, Çarlığa ya da burjuvaziye karşı savaşı kazanma, Çarlığa ya da burjuvaziye karşı mücadeleyi sonuna kadar götürmeyi hedef edinmişse, taktik daha az önemli hedefleri önüne koyar; çünkü onun hedefi, bir bütün olarak savaşı kazanmak değil, devrimin verili yükselme ya da alçalma dönemindeki somut duruma uygun şu ya da bu muhabebeyi, şu ya da bu çarpışmayı, şu ya da bu kampanyayı, şu ya

Leninizm'in Temeller Üzerine (7)...(9. sayfadan devam)

da bu eylemi başarıyla gerçekleştirmektedir. Taktik, stratejinin bir parçasıdır, ona bağlıdır ve ona hizmet eder.

Taktik, kabarma mı, yoksa alçalma mı olduğuna göre değişir. Devrimin birinci aşaması boyunca (1903 - Şubat 1917) stratejik plan herhangi bir değişikliğe uğramadığı halde, taktik bu süre içinde birçok kez değişti. 1903-1905 döneminde partinin taktiği saldırı taktiği idi, çünkü devrim kabarıyor, hareket yükseliyordu ve taktik bu olgudan yola çıkmak zorundaydı. Buna uygun olarak, mücadele biçimleri de devrimciydi ve devrimin kabarmasının gereklerine uygundu. Yerel siyasi grevler, siyasi gösteriler, siyasi genel grev, Duma boykotu, ayaklanma, devrimci mücadele şiarları, bu dönemde birbirini izleyen mücadele biçimleri işte bunlardı. Mücadele biçimleriyle birlikte örgüt biçimleri de değişmekteydi. Fabrika komiteleri, devrimci köylü komiteleri, grev komiteleri, işçi temsilcileri Sovyetleri, az çok açık bir şekilde faaliyet yürüten bir işçi partisi - bu dönemdeki örgüt biçimleri bunlardı.

1907-1912 döneminde Parti, geri çekilme taktiğine geçmek zorunda kaldı, çünkü o sıralar devrimci hareket geri çekiliyordu, devrim alçalıyordu, ve taktik bu olguyu hesaba katmak zorundaydı. Buna uygun olarak hem mücadele biçimleri hem de örgütlenme biçimleri değişti. Duma'yı boykot yerine, Duma'ya katılma; Duma dışında açık devrimci eylemler yerine, Duma içinde eylemler ve çalışma; siyasi genel grevler yerine, kısmi iktisadi grevler, ya da basbayağı durgunluk. Partinin bu dönemde illegaliteye geçmek zorunda olduğu kendiliğinden anlaşılır; devrimci kitle örgütlerinin yerini ise kültür ve eğitim örgütleri, kooperatifler, sigorta kasaları ve diğer legal örgütleri aldı.

Devrimin ikinci ve üçüncü aşamaları için de aynı şey söylenmelidir; bu aşamalar boyunca stratejik planlar değişmeden kaldığı halde, taktik defalarca kez değişti.

Taktik, proletaryanın mücadele ve örgüt biçimleriyle, bu biçimlerin değişmesiyle, birleşmesiyle uğraşır. Devrimin verili bir aşaması temelinde taktik, devrimin kabarma ve alçalmasına, yükselme ve geri çekilmesine göre birçok kez değişebilir.

4. Stratejik önderlik.

Devrimin yedek güçleri şunlardır:

Dolaysız: a) köylülük ve genelde ülke içindeki nüfusun ara tabakaları; b) komşu ülkelerin proletaryası; c) sömürgelerdeki ve bağımlı ülkelerdeki devrimci hareket; d) proletarya diktatörlüğünün fetihleri ve kazanımları; proletarya, güçler dengesinde üstünlüğü sağlama aldıktan sonra, ödünler yoluyla güçlü düşmandan bir dinlenme molası elde etmek için, bu kazançlarının bir kısmından geçici bir süre vazgeçebilir; ve güç üstünlüğünü elinde tutar.

Dolaylı: a) proletaryanın, düşmanı zayıflatmak ve kendi yedek güçlerini kuvvetlendirmek için

yararlanabileceği, ülkenin proleter olmayan sınıflar arasındaki çelişkiler ve çatışmalar; b) proleter devlete düşman olan burjuva devletler arasındaki, proletaryanın, saldırısı ya da zorunlu bir geri çekilme durumundaki manevralarında yararlanabileceği çelişkiler, çatışmalar ve savaşlar (örneğin emperyalist savaş).

Birinci kategorideki yedek güçler üzerinde uzun boylu durmanın gereği yok, çünkü bunların önemi herkeşçe açıktır. Önemleri her zaman açık olmayan ikinci kategorideki yedek güçlere gelince, bunların bazen devrimin akışı için birinci derecede öneme sahip oldukları söylenmelidir. Örneğin, birinci devrim sırasında ve sonrasında küçük-burjuva demokrasisi (Sosyal-Devrimciler) ile liberal-monarşist burjuvazi (Kadetler) arasındaki, hiç şüphesiz köylülüğün burjuvazinin etkisinden çıkartılmasına yardım eden çatışmanın muazzam önemi asla yadsınamaz. Emperyalistlerin, birbirleriyle savaş içinde olduklarından dolayı, güçlerini genç Sovyet iktidarına karşı yoğunlaştırma olanaklarının olmadığı, ve proletaryanın tam da bu yüzden kendi güçlerini örgütlemeyi doğrudan ele alma, kendi iktidarını sağlamlaştırma ve Kolçak ile Denikin'in yenilgilerini hazırlama olanağını elde ettiği, Ekim Devrimi sırasında başlıca emperyalist grupların birbirlerine karşı bir Ölüm-kalım savaşı vermeleri olgusunun muazzam önemini yadsınmak için daha da az neden vardır. Emperyalist gruplar arasındaki çelişkilerin gittikçe derinleştiği ve aralarında yeni bir savaşın kaçınılmaz hale geldiği şu sırada, bu türden yedek güçlerin proletarya için gittikçe daha büyük önem kazanacağı varsayılmalıdır.

Stratejik önderliğin görevi, gelişmesinin verili aşamasında devrimin ana hedefine ulaşmak için tüm bu yedek güçlerden doğru bir şekilde yararlanmaktır.

Yedek güçlerden doğru bir biçimde yararlanmak nasıl olur?

Ana koşullar olarak aşağıdakilerin görüldüğü gibi bazı zorunlu koşulları yerine getirmekle olur.

Birincisi: Devrimin halihazırda olgunlaştığı, saldırının tam islim ilerlediği, ayaklanmanın kapıyı çaldığı ve yedeklerin öncüye yaklaştırılmasının başarının tayin edici koşulu olduğu sırada, devrimin ana güçlerini tayin edici anda düşmanın en canalıcı noktasında yoğunlaştırmak. Parti'nin Nisan-Ekim 1917 dönemindeki stratejisi, yedek güçlerden bu şekilde bir yararlanmanın örneği olarak alınabilir. Hiç kuşkusuz, bu dönemde düşmanın canalıcı noktası savaştı. Hiç kuşku yok ki, Parti, temel sorun olarak tam da bu sorunu ortaya atarak, nüfusun en geniş kitlelerini proleter öncünün çevresinde topladı. Bu dönemde Parti'nin stratejisi, öncüyü mitingler ve gösteriler yoluyla sokak eylemlerinde eğitmek ve aynı zamanda cephe gerisinde Sovyetler yoluyla ve cepheye asker komiteleri yoluyla yedek güçleri öncüye yaklaştırmaktı. Devrimin sonucu, yedeklerden doğru bir şekilde yararlanıldığını gösterdi.

Marx ve Engels'in ayaklanma konusundaki tanınmış önermelerini açıklarken Lenin, devrimin güçlerinden stratejik olarak yararlanmanın bu koşulları hakkında şunları söylüyor: "Ayaklanmayla asla oyun oynama, ama bir kez onu başlatınca, sonuna kadar gitmek zorunda olduğunu tam olarak bilmek zorundasın.

Tayin edici yerde ve tayin edici anda büyük bir güç üstünlüğü yoğunlaştırmak zorundadır, çünkü aksi takdirde daha iyi eğitilmiş ve örgütlenmiş olan düşman, ayaklanmacıları yok edecektir.

Ayaklanma başlar başlamaz, en büyük kararlılıkla davranmak ve her halükârda ve mutlaka saldırıya geçmek gerekir. 'Savunma, silahlı ayaklanmanın ölümüdür.'

Düşmanı gafil avlamaya ve birliklerinin dağılık olduğu anı yakalamaya çalışmak gerekir.

Küçük de olsa günbegün (eğer bir şehir sözkonusuysa, her (saat de denebilir) başarı kazanmak ve bu sayede ne pahasına olursa olsun 'moral üstünlüğü' korumak gerekir." (Bkz. Lenin, Bütün Eserler, C. 21,s.408. Rusça)

İkincisi: Tayin edici darbe anının, ayaklanmanın başlama anının seçimi öyle hesaplanmalıdır ki, bunalım doruk noktasına varmış olsun, öncünün sonuna kadar savaşmaya hazır olması, yedek güçlerin öncüyü desteklemeye hazır olması ve düşman saflarında kargaşalığın son haddine varmış olması koşulları olgunlaşmış olsun.

"Tayin edici muharebe", diyor Lenin, [şu koşullar yerine gelmişse. ÇN] "tamamen olgunlaşmış olarak görülebilir." Eğer "1. bize düşman tüm sınıf güçleri yeterince kargaşa içindeyse, yeterince birbirine düşmüşse, güçlerini aşan mücadele ile yeterince güçten düşmüşlerse"; eğer "2. tüm yalpalayan, istikrarsız, kararsız ara unsurlar, yani küçük-burjuvazi -burjuvaziden farklı olarak küçük-burjuva demokrasisi-, halkın gözünde yeterince teşhir olmuşsa, iflaslarıyla pratikte yeterince gözden düşmüşse"; eğer "3. proletarya içinde, burjuvaziye karşı en kararlı, en yürekli, devrimci eylemleri desteklemekten yana bir kitle ruh hali başlamışsa ve güçlü bir şekilde yükseliyorsa. Eğer durum buysa, o zaman devrim gerçekten olgunlaşmıştır, o zaman zaferimiz, eğer yukarıda sayılan koşullar doğru bir şekilde değerlendirilmiş ve anı doğru bir şekilde seçmişsek, o zaman zaferimiz kesindir." (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 10, s. 130. Rusça)

Böyle bir stratejinin örneği olarak Ekim ayaklanmasının uygulanması gösterilebilir.

Bu koşulu ihlâl etmek, "tempoyu yitirme" denilen, Parti'nin hareketin akışının gerisinde kaldığı ya da çok ilerisinde yürüdüğü ve böylelikle yenilgi tehlikesinin ortaya çıktığı tehlikeli bir hataya götürür. Böyle bir "tempo yitirme"nin örneği olarak, ayaklanma anının nasıl seçilmemesi gerektiğine örnek olarak, Sovyetler'de hâlâ bir yalpalamanın hissedildiği, cephedeki askerlerin hâlâ yol ayrımında olduğu ve yedek güçlerin henüz öncüye

Leninizm'in Temeller Üzerine (7)...(10. sayfadan devam)

yaklaştırılmamış olduğu Eylül 1917'de, bir bölüm yoldaşın Demokratik Konferansı tutuklayarak ayaklanmayı başlatma girişimi görülmelidir.

Üçüncüsü: Bir kez tutulan rota, hedefe giden yol üzerindeki tüm ve her türden zorluklar ve karışıklıklara rağmen şaşmadan izlenmelidir; bu, öncünün, mücadelenin ana hedefini gözden kaybetmemesi ve bu hedefe yönelen ve öncünün çevresinde toplanmaya çalışan kitlelerin yoldan sapmaması için zorunludur. Bu koşulu ihlâl etmek, denizciler arasında "rotayı şaşırmak" tanımıyla bilinen muazzam bir hataya götürür. Böyle bir "rotayı şaşırmak" örneği olarak, Partimizin Demokratik Konferansı'nın hemen ertesinde, Ön Parlamento'ya katılma kararı aldığı sıradaki yanlış tavrı görülmelidir. Parti bu anda sanki, Ön Parlamento'nun ülkeyi Sovyetler yolundan burjuva parlamentarizmi yoluna geçirmek için burjuvazinin bir girişimi olduğunu; Parti'nin böyle bir kuruma katılmasının bütün kartları karmakarışık etmek ve "Tüm İktidar Sovyetlere" şiarı altında devrimci bir mücadele veren işçileri ve köylüleri yolundan saptırmak olduğunu unutmuştu. Bu hata, Bolşeviklerin Ön Parlamento'dan çıkmalarıyla düzeltildi.

Dördüncüsü: Yedeklerle öyle manevra yapılmalıdır ki, düşmanın güçlü olduğu, geri çekilmenin kaçınılmaz olduğu, düşmanın Kabul ettirmek istediği savaşı kabul etmenin apaçık dezavantajlı olduğu, verili güçler ilişkisinde geri çekilmenin, öncüyü düşmanın darbelerinden sakınmak ve yedekleri korumak için tek araç olduğu zaman, düzenli bir geri çekilmeye girişilebilir.

"Devrimci partiler", diyor Lenin, "eğitimlerini tamamlamalıdır. Onlar saldırmayı öğrenmişlerdir. Şimdi artık bu bilimin, daha doğru bir şekilde nasıl geri çekileceği bilimiyle tamamlanması gerektiğini kavramalıdır. Kavramak gerekir ki -ve devrimci sınıf, kendi acı deneyimleriyle kavramayı öğrenir-, doğru bir şekilde saldırmayı ve doğru bir şekilde geri çekilmeyi öğrenmiş olmaksızın zafer kazanılmaz." (Aynı yerde, s. 61.)

Böyle bir stratejinin hedefi zaman kazanmak, düşmanı harap etmek ve daha sonra saldırıya geçmek üzere güç toplamaktır.

Brest barışının imzalanması böyle bir stratejinin örneği olarak görülebilir; [Brest barışı. ÇN] Parti'ye, zaman kazanma, emperyalizmin kampındaki çatışmalardan yararlanma, düşmanın güçlerini parçalama, köylülüğü kendi yanında tutma ve Kolçak ve Denikin'e karşı saldırıyı hazırlamak için güç toplama olanağını verdi.

"Ayrı bir barış anlaşması yapmakla", diyordu Lenin o sıralar, "kendimizi verili anda mümkün olan en yüksek derecede, -birbirleriyle savaşan her iki emperyalist gruptan kurtarıyoruz, onların düşmanlıklarından ve -bize karşı bir anlaşma yapmalarını zorlaştıran- savaşlarından yararlanıyoruz, belirli bir dönem, sosyalist devrimi sürdürmek ve pekiştirmek için hareket serbestliği elde ediyoruz." (Bkz. Lenin, Bütün Eserler, C. 22, s. 198, Rusça.)

"Şimdi en budalalar bile", diyordu Lenin Brest barışından üç yıl sonra, "Brest Barışı'nın bizi güçlendiren ve uluslararası emperyalizmin güçlerini parçalayan bir taviz olduğunu görüyor" (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 9, s. 263. Rusça)

Stratejik önderliğin doğruluğunu güvenceleyen ana koşullar bunlardır.

5. Taktik önderlik:

Taktik önderlik, stratejik önderliğin bir parçasıdır; onun görevlerine ve gereklerine tabidir. Taktik önderliğin görevi, proletaryanın tüm mücadele ve örgüt biçimlerinde ustalaşmak; ve verili güçler ilişkisinde, stratejik başarının hazırlanması için gerekli olan azami sonuçları elde etmek için bunlardan doğru bir şekilde yararlanılmasını sağlamaktır.

Proletaryanın mücadele ve örgüt biçimlerinden doğru bir şekilde yararlanmak nasıl olur?

Ana koşullar olarak aşağıdakilerin görüldüğü bazı zorunlu koşullar yerine getirmekle olur:

Birincisi: Öne çıkarılacak mücadele ve örgüt biçimleri, tam da, hareketin verili anındaki kabarma ya da alçalma koşullarına en uygun olan ve kitleleri devrimci mevzilere çekmeyi, milyonlarca kitleyi devrim cephesine çekmeyi ve onların devrim cephesinde mevzilenmesini kolaylaştırmak ve sağlama almak için elverişli mücadele ve örgüt biçimleridir.

Burada önemli olan, öncünün, eski düzenin ayakta tutulmasının olanaksızlığını ve onun devrilmesinin kaçınılmazlığını görmesi değildir. Önemli olan, kitlelerin, milyonlarca kitlenin bu kaçınılmazlığı kavraması ve öncüyü desteklemeye hazır olduğunu göstermesidir. Ama kitleler bunu ancak kendi deneyimleri temelinde kavrayabilir. Milyonlarca kitleye, eski iktidarın devrilmesinin kaçınılmazlığını kendi deneyimleri vasıtasıyla anlama olanağını vermek ve kitlelerin, devrimci şiarların doğruluğuna deneyimleri temelinde kanaat getirmelerini kolaylaştıracak mücadele yöntemlerini ve örgüt biçimlerini öne çıkarmak - işte görev budur.

Eğer Parti o sıralar Duma'ya katılmaya karar vermiş olmasaydı, eğer güçlerini Duma'da çalışma üzerinde toplamamış ve Duma'nın beyhudeliğini, Kadetlerin vaatlerinin yalan olduğunu, Çarlıkla anlaşmaya varmanın olanaksızlığını ve köylülükle işçi sınıfının ittifakının kaçınılmazlığını kitlelerin kendi deneyimleri ile kavramalarını kolaylaştırmak için bu çalışma temelinde mücadeleyi geliştirmeseydi, öncü, işçi sınıfından kopardı ve işçi sınıfı, kitlelerle bağlarını kaybederdi. Kitlelerin Duma dönemindeki deneyimleri olmaksızın, Kadetlerin teşhiri ve proletaryanın hegemonyası olanaksız olurdu.

Otzovizm taktiğinin tehlikesi şu idi ki, öncüyü milyonlarca yedeğinden koparmakla tehdit ediyordu.

Eğer proletarya; Menşevikler ve Sosyal-

Devrimcilerin henüz kendi kendilerini savaş ve emperyalizm yanlıları olarak teşhir etmemiş oldukları, kitlelerin barış, toprak ve özgürlük üzerine menşevik ve sosyal-devrimci söylevlerin sahteliğini henüz kendi deneyimleriyle kavramamış oldukları 1917 Nisanı'nda ayaklanma çağrısı yapan "Sol" komünistleri izlemiş olsaydı; Parti işçi sınıfından kopardı ve işçi sınıfı geniş köylü ve asker yığınları üzerindeki nüfuzunu yitirirdi. Kitlelerin Kerenski dönemindeki deneyimleri olmaksızın, Menşevikler ve Sos-yal-Devrimciler tecrit edilmez, ve proletarya diktatörlüğü olanaksız olurdu. Bundan ötürü, küçük-burjuva partilerinin hataları hakkında [kitleleri. ÇN] "sabırla aydınlatma" ve Sovyetler içinde açık mücadele taktiği tek doğru taktikti.

"Sol" komünistlerin taktiğinin tehlikesi şuydu ki, Parti'yi proletarya devriminin önderinden, ayakları havada bir avuç boş kafalı komplocuya dönüştürmekle tehdit ediyordu.

"Yalnızca öncüyle", diyor Lenin, "zafer kazanılmaz. Tüm sınıfın, geniş kitlelerin, öncüyü ya doğrudan desteklediği ya da ona karşı hayırhah bir tarafsızlık gösterdiği bir konum almamış oldukları sürece, öncüyü tek başına tayin edici savaşa sürmek... yalnızca bir budalalık olmakla kalmaz, aynı zamanda bir cinayet olur. Ama gerçekten tüm sınıfın, gerçekten emekçilerin ve sermaye, tarafından ezilenlerin geniş kitlelerinin bu konuma gelmesi için, bunun için yalnızca propaganda, yalnızca ajitasyon yeterli değildir. Bunun için bu kitlelerin kendi siyasi deneyimi gereklidir. Bu, tüm büyük devrimlerin temel yasasıdır; bu yasa ki, şimdi sadece Rusya tarafından değil, Almanya tarafından da şaşırtıcı bir güçle ve canlılıkla doğrulanmaktadır. Yalnızca Rusya'nın kültür seviyesi düşük ve çoğu zaman okuma-yazmayı bilmeyen kitleleri değil, aynı zamanda Almanya'nın kültür seviyesi yüksek ve tümüyle okuma-yazma bilen kitleleri de, yönlerini kararlılıkla komünizme çevirmek için, II. Enternasyonal şövalyelerinin hükümetinin bütün güçsüzlüğünü, karaktersizliğini, çaresizliğini, burjuvazi önündeki bütün uşaklığını, bütün alçaklığını ve proletarya diktatörlüğünün tek alternatifi olarak en aşırı gericileri (Rusya'da Kornilov, Almanya'da Kapp ve ortakları) diktatörlüğünün kaçınılmazlığını kendi acı deneyimleriyle kavramak zorunda kaldılar." (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 10, s. 128-129. Rusça.)

İkincisi: Verili her anda, tüm zinciri elde tutmayı ve stratejik başarıya ulaşmanın koşullarını hazırlamayı olanaklı kılmak için kavranması gereken süreçler zincirindeki özel halkayı bulmak.

Burada önemli olan, Parti'nin önünde bulunan tüm görevler arasından, yerine getirilmesi merkezi noktayı oluşturan ve çözümü diğer aktüel görevlerin başarıyla yerine getirilmesini güvenceleyen özel aktüel görevi bulup çıkarmaktır.

Bu yol gösterici ilkenin önemi, birisi uzak geçmişten (Parti'nin oluşturulması dönemi) ve diğeri dolaysız güncelden (NEP dönemi) alınan iki örnekle gösterilebilir.

Leninizm'in Temeller Üzerine (7)...(11. sayfadan devam)

Parti'nin oluşturulması döneminde, sayısız çevre ve örgütlerin henüz birbirine bağlanmadığı, amatörülüğün ve çevreciliğin Parti'yi baştan aşağı kemirdiği, ideolojik parçalanmışlığı Parti'nin iç yaşantısının karakteristik özelliğini oluşturduğu bu dönemde, Parti'nin o sırada karşı karşıya bulunduğu halkalar zinciri içinde ve görevler zinciri içinde esas halka ve esas görev, bütün Rusya için illegal bir gazetenin ("Iskra") yaratılmasıydı. Niçin? Çünkü o zamanki koşullar altında, sayısız çevreleri ve örgütleri bir tek bütün içinde birleştirecek, ideolojik ve taktik birliğin koşullarını hazırlayacak ve bu yoldan gerçek bir partinin oluşturulması için temelleri atacak durumda olan ve aynı telden çalan bir Parti çekirdeği ancak illegal bir tüm Rusya gazetesi ile yaratılabilir.

Savaşın iktisadi inşaya geçiş döneminde; sanayinin, yıkılmışlığın kıskacında bir bitkisel hayata girdiği ve tarımın kentsel ürün darlığından sıkıntı çektiği; devlet sanayii ile köylü iktisadının birleşmesinin, sosyalist inşanın başarısının temel koşulu haline geldiği bu dönemde; ticaretin geliştirilmesi, süreçler zincirinin ana halkasını, görevler dizisi içinde ana görevi oluşturuyordu. Niçin? Çünkü NEP koşulları altında, sanayi ile köylü iktisadının birleştirilmesi ticaretten başka bir yolla mümkün değildi; çünkü NEP koşulları altında, sürüm olmadan üretim sanayi için ölüm demektir; çünkü sanayi ancak, ticareti geliştirme yoluyla sürümü genişleterek genişletilebilirdi; çünkü ancak ticaret alanında sağlam bir tutanak elde edildiğinde, ancak ticarete egemen olduğunda, ancak bu halkaya egemen olduğunda, sanayi ile köylü iktisadını birbirine sınımsız bağlamak ve sosyalist iktisadın temelini kurulmasının koşullarını yaratmak için diğer aktüel görevleri başarıyla çözmek umudu olabilir.

"Devrimci ve sosyalizm yandaşı ya da genelde komünist olmak yetmez...", der Lenin. "Verili her anda, tüm zinciri elde tutmayı ve bir sonraki halkaya geçmeyi güvenle hazırlamak için tüm güçle kavranması gereken özel halkayı bulmasını bilmek gerekir."

"Verili anda... bu halka, doğru bir devlet düzenlemesi (yönetimi) altında iç ticaretin canlandırılmasıdır. Ticaret, tarihsel olaylar zincirinde, 1921-1922 yıllarında sosyalist inşamızın geçiş biçimlerinde... 'tüm gücümüzle kavramamız gereken' halkadır." (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 9, s. 319.Rusça.)

Taktik önderliğin doğruluğunu güvenceleyen ana koşullar bunlardır.

6. Reformculuk ve devrimcilik:

Devrimci taktik, reformist taktikten ne ile ayrılır?

Bazıları, Leninizmin genelde reformlara karşı, uzlaşmalara ve anlaşmalara karşı olduğunu sanıyorlar. Bu tamamen yanlıştır. Belirli bir anlamda "her ne koparırsan kâr" olduğunu, belirli koşullar altında genelde reformların, özde ise uzlaşma ve anlaşmaların zorunlu ve yararlı olduğunu Bolşevikler de herkes kadar bilir.

"Uluslararası burjuvazinin devrilmesi için bir savaş yürütmek", diyor Lenin, "devletler arasındaki alelade savaşların en inatçılarından bile yüz kez daha çetin, daha uzun ve daha çapraşık [bir savaş yürütmek. ÇN] ve bu arada manevra yapmayı, düşmanlar arasındaki (geçici de olsa) çıkar çatışmalarından yararlanmayı, olası (geçici de olsa) çıkar çatışmalarından yararlanmayı, olası (geçici, istikrarsız, yalpalayan, koşullu da olsa) müttefiklerle anlaşmalar ve uzlaşmalar yapmayı peşinen reddetmek... bu sonsuz derecede gülünç bir tavır olmaz mı? Bu, henüz araştırılmamış ve o güne kadar ulaşılmamış bir dağa çetin bir şekilde tırmanırken, bazen zikzaklar çizerek gitmeyi, bazen geri dönmeyi, bir kez seçilen doğrultuyu bırakıp başka doğrultulan denemeyi baştan reddetmekle aynı şey değil midir?" (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 10, s. 105. Rusça.)

Bundan dolayı, apaçıktır ki, burada önemli olan, reformların ya da uzlaşma ve anlaşmaların kendileri değil, reformlardan ve anlaşmalardan nasıl yararlanıldığıdır.

Reformist için reform her şeydir; devrimci çalışma ise ikincil bir şey, lafi edilecek bir konudur, gözboyamaya yarar. Bundan dolayı burjuva iktidarının varlığı koşullarında reformist bir taktikle reform, kaçınılmaz olarak bu iktidarın sağlamaştırılmasının bir aracına, devrimi çökertmenin bir aracına dönüşür.

Oysa devrimci için tersine, esas olan reform değil, devrimci çalışmadır; devrimci için reform, devrimin bir yan ürünüdür. Bundan dolayı burjuva iktidarının varlığı koşullarında devrimci bir taktikle reform, doğası gereği, bu iktidarı çökertmenin bir aracına, devrimi sağlamaştırmanın bir aracına, devrimci hareketin daha da geliştirilmesi için bir üs noktasına dönüşür.

Devrimci, reformu sadece, legal ve illegal çalışmayı birleştirmenin bir dayanak noktası olarak ve burjuvaziye devirmek için kitlelerin devrimci hazırlığını amaçlayan illegal çalışmayı güçlendirmeye yarayan bir siper olarak kabul eder.

Emperyalizm koşullarında reformlardan ve uzlaşmalardan devrimci bir şekilde yararlanmanın özü budur.

Reformist ise tersine, reformları her türlü illegal çalışmayı reddetmek, kitlelerin devrimci hazırlanmasını baltalamak ve "bağışlanan" reformların gölgesinde uykuya yatmak için kabul eder.

Reformist taktiğin özü budur.

Emperyalizm koşulları altında reformlar ve uzlaşmalar konusunda durum budur.

Ama emperyalizmin devrilmesinden sonra, proletarya diktatörlüğü altında, durum biraz değişir. Belirli koşullar altında, belirli bir durumda, proletarya iktidarı kendini, var olan düzeni devrimci bir şekilde yeniden inşa etme yolundan, bu düzeni geçici bir süre yavaş yavaş yeniden biçimlendirme yoluna, Lenin'in ünlü makalesi "Altının Önemi Üzerine"de

şöylediği gibi, "reformist yola", proleter olmayan sınıfları dağıtmak, devrime soluklanma molası vermek, güç toplamak ve yeni bir saldırının koşullarını hazırlamak için reformlar ve bu sınıflara ödünler verme yoluna geçmek zorunluluğuyla karşı karşıya görebilir. Bu yolun belirli bir anlamda "reformist" bir yol olduğu inkâr edilemez. Yalnız, bu durumda temel bir farklılıkla karşı karşıya olduğumuzu, [yani.ÇN] bu durumda reformun proletarya iktidarından kaynaklandığını, proletarya iktidarını güçlendirdiğini, ona gerekli soluklanma molasını verdiğini, görevinin devrimi değil, tam tersine proleter olmayan sınıfları çökertmek olduğunu akıldan tutmak gerekir.

Böylelikle reformlar bu koşullar altında kendi karşısına dönüşür.

Böyle bir politikanın proletarya iktidarı tarafından uygulanması, yalnızca, önceki dönemde devrimin atılımı yeterince büyük olduğu ve böylelikle saldırı taktiği yerine geçici olarak geri çekilme taktiğini, yandan çevirme hareketleri taktiğini geçirebilmek için geri çekilecek yeterince geniş bir alan yarattığı için mümkündür.

Böylece, eskiden burjuva iktidarı altında reformlar devrimin bir yan ürünü iken, şimdi, proletarya diktatörlüğü altında reformların kaynağı; proletaryanın devrimci kazanımlarıdır; bu kazanımlardan oluşan, proletaryanın elindeki birikmiş rezervlerdir.

"Reformlar ile devrimin ilişkisini", diyor Lenin, "yalnızca marksizm tam ve doğru bir şekilde belirlemiştir; ne var ki Marx bu ilişkiyi sadece bir yanıyla, yani proletaryanın, bir tek ülkede de olsa, ilk az çok sağlam, az çok kalıcı zaferinden önceki bir durumda görebilmiştir. Böyle bir durumda doğru bir ilişkinin temeli şöyleydi: Reformlar, proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin bir yan ürünüdür... Bir tek ülkede de olsa proletaryanın zaferinden sonra, reformlar ile devrimin ilişkisi içine yeni bir şey girer. İlkel olarak hiçbir şey değişmemiştir, ama biçimde, Marx'ın şahsen önceden göremediği, ama yalnızca marksizmin felsefesi ve siyaseti zemini üzerinde bilincine varılabilecek bir değişiklik olur... Zaferden sonra onlar (yani reformlar. J. Stalin.) (uluslararası ölçekte eskiden olduğu gibi yine 'yan ürün' olarak kalırken) zaferin kazanılmış olduğu ülke için, ayrıca, güçler sonuna kadar kullanılmasına rağmen şu ya da bu geçiş devrimci bir şekilde başarmaya açıkça yetmediğinin görüldüğü durumlarda gerekli ve haklı bir soluklanma molasıdır. Zafer öyle bir 'güç rezervi' sağlar ki, zoraki bir geri çekilme sırasında bile dayanmaya -hem maddi, hem manevi anlamda dayanmaya- olanak verir." (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 9, s. 322-323. Rusça.)

Haber, yorum, görüşlerinizi veya TKP Program tartışmasına katkılarınızı tkp.bilgi@googlemail.com adresine yollayabilirsiniz.